

Treball de fi de grau

Títol

Influència dels debats electorals de la televisió dels Estats Units en l'espectacularització dels europeus: els formats i la realització

Autor/a

Marc Garriga Segarra

Tutor/a

Esteban Crespo Haro

Departament	Departament de Publicitat, Relacions Públiques i Comunicació Audiovisual
Grau	Periodisme
Tipus de TFG	Recerca
Data	01/06/2017

Full resum del TFG

Títol del Treball Fi de Grau:

Català: **Influència dels debats electorals de la televisió dels Estats Units en l'espectacularització dels europeus: els formats i la realització**

Castellà: Influencia de los debates electorales de la televisión de los Estados Unidos en la espectacularización de los europeos: los formatos y la realización

Anglès: The influence of the electoral debates of the television of the United States in the espectacularización of the Europeans: the formats and the realization

Autor/a: Marc Garriga Segarra

Tutor/a: Esteban Crespo Haro

Curs: 2016/17

Grau: Periodisme

Paraules clau (mínim 3)

Català: debats electorals, espectacularització, mediatització, comunicació política.

Castellà: debates electorales, espectacularización, mediatización, comunicación política.

Anglès: electoral debates, spectacularization, mediatization, political communication.

Resum del Treball Fi de Grau (extensió màxima 100 paraules)

Català: Els debats electorals als Estats Units són un element clau de les campanyes electorals presidencials i tenen una dimensió i una repercussió mediàtica i social molt importants. A Europa, en canvi, són molt més recents, entre d'altres motius perquè la tradició parlamentària i mediàtica és una altra. La progressiva implantació dels debats electorals en les televisions europees ha seguit la tendència de preservar el model europeu però agafant com a referent en aquest àmbit el país nordamericà per les seves audiències massives. Per això, tenint en compte la creixent espectacularització de la política a Europa els darrers anys ens preguntem: quina influència hi han tingut i hi tenen els debats electorals televisats dels Estats Units?

Castellà: Los debates electorales en los Estados Unidos son un elemento clave de las campañas electorales presidenciales y tienen una dimensión y una repercusión mediática y social muy importantes. En Europa, en cambio, no se han consolidado y se tiende a coger como referente en este ámbito al país norteamericano. Por este motivo, teniendo en cuenta la creciente espectacularización de la política en Europa en los últimos años: qué influencia han tenido y tienen los debates electorales televisados de los Estados Unidos.

Anglès: Electoral debates in the United States are a key element of presidential election campaigns and have a very important dimension and media and social repercussions. In Europe, however, they are much more recent, among other reasons because the parliamentary tradition and media is different. The progressive introduction of electoral debates in European television has followed the trend of preserving the European model but taking as reference in this area the North American country for its massive audiences and its impact on the electoral course. That is why, given the spectacular nature of politics in Europe in the last few years, we ask ourselves: what influence have televised electoral debates in the United States had.

"You must not fight too often with one enemy,
or you will teach him all your art of war."

Napoleon Bonaparte

Agraïments

Al meu tutor Esteve Crespo. Gràcies per la constant orientació i seguiment durant tot el procés d'elaboració del treball; pels consells, les advertències i les inestimables aportacions.

També als professors Xavier Peytibi i Gabriel Colomé, que m'han cedit una estona del seu temps per conversar sobre debats electorals.

Índex

1. Introducció	Pàg. 7
2. Marc teòric	Pàg. 8
a. Objectius	Pàg. 8
b. Espectacularització i mediatització de la política	Pàg. 10
c. Els debats electorals televisats als Estats Units	Pàg. 13
d. Els debats electorals a Europa	Pàg. 18
e. Els debats electorals televisats a Espanya	Pàg. 22
f. Els debats electorals televisats a Catalunya	Pàg. 24
g. Diferents formats que es fan servir	Pàg. 26
h. La tecnologia als debats	Pàg. 28
3. Metodologia	Pàg. 30
4. Anàlisi del treball de camp	Pàg. 32
5. Conclusions generals	Pàg. 47
6. Bibliografia	Pàg. 55
7. Annexos	Pàg. 59

1. Introducció

L'historiador israelià Yuval Noah Harari explica en el seu llibre *Sàpiens. Una breu història de la humanitat* que en l'actualitat cada any és revolucionari degut als descobriments constants que es produeixen i a la capacitat que tenen aquests d'alterar la vida quotidiana de les persones i societat tal i com la coneixem. L'exemple més clar d'això és internet, que va irrompre en les nostres societats de manera generalitzada fa aproximadament 20 anys. Des d'aleshores, gairebé tots els aspectes de la nostra vida s'han vist trasbalsats per la incorporació d'internet i les noves tecnologies, i posteriorment amb les xarxes socials.

La política no n'ha quedat al marge, i especialment la comunicació política ha viscut i està experimentant actualment transformacions i innovacions constants. Les xarxes socials han modificat la manera com els representants polítics, les institucions i els partits es comuniquen amb la ciutadania, i com la ciutadania s'informa de la política.

El present treball es centra en els debats electorals a la televisió, un moment culminant de les campanyes electorals de molts països i que, tot i que nombrosos estudis i estudiosos de la matèria consideren que tenen poca influència en el vot dels ciutadans, els polítics preparen intensament amb l'ajuda dels assessors i experts en comunicació.

Als Estats Units els debats electorals televisats durant les eleccions presidencials tenen una transcendència i una repercussió mediàtica molt importants. El desplegament de mitjans abans, durant i després d'aquests actes els concedeixen d'una entitat que no tenen a Europa, i per això s'han convertit ja en un element clau de les campanyes presidencials. És per això que els prenem com a referència a l'hora d'establir una comparativa amb els europeus i veure si han influït en l'espectacularització dels debats europeus.

Analitzar un dels aspectes centrals de les campanyes electorals ens pot dotar d'una perspectiva i d'elements de referència per estudiar l'evolució de la política en els diferents països analitzats i de les campanyes polítiques que s'hi duen a terme. I, en un moment de canvi constant com l'actual, veure d'on venim i cap a on anem és més important que mai.

2. Marc Teòric

a) Objectius

L'objectiu d'aquest Treball Final de Grau és fer una recerca i estudi per determinar si “els formats i la realització en els debats electorals televisius dels Estats Units influeixen en l'espectacularització dels que es fan a Europa”. En termes de comunicació política i innovació en els mitjans de comunicació, en les darreres dècades Europa ha tendit a emmirallar-se en els Estats Units, que habitualment ha anat un pas per endavant. Això s'ha transformat en una creixent influència americana en la política i les formes de comunicar-la. A la majoria dels principals països del nostre continent també es celebren debats electorals, però si hi ha un país on adquireixen una dimensió i repercussió mediàtica i social superiors és al país nordamericà, on assoleixen unes xifres d'audiències comparables a esdeveniments com la SuperBowl. Per això, tenint en compte la creixent mediatització i espectacularització de la política a Europa els darrers anys ens preguntem: quina influència hi han tingut i hi tenen els debats electorals televisats dels Estats Units?

Per arribar a una conclusió analitzo l'últim debat de les eleccions presidencials de l'any 2012 als Estats Units i els tres debats de les eleccions americanes de 2016, i ho comparo amb els de les presidencials franceses del maig de 2017, el debat de la campanya del Brèxit de 2016 al Regne Unit, el debat de la campanya electoral de les eleccions al Parlament de Catalunya del setembre de 2015 i el debat a quatre per a les eleccions generals espanyoles del 26 de juny de 2016.

La subhipòtesi de la qual parteixo és que el format nordamericà de cara a cara entre dos únics candidats tendeix a produir debats més agressius, amb un enfrontament molt més directe. Es discuteix poc de polítiques públiques i de propostes concretes per resoldre problemes reals dels ciutadans, sinó que es centren en qüestions personals i polèmiques que han sortit als mitjans de comunicació i a les xarxes socials amb l'objectiu últim de buscar altes xifres d'audiència i titulars que a l'instant corrin per les xarxes socials i els mitjans de comunicació. I en la majoria d'ocasions ho aconsegueixen. El primer cara a cara entre Donald Trump i Hillary Clinton, celebrat el 26 de setembre de 2016, va tenir una audiència superior als 84 milions de persones. La decisió d'excloure tercers

partits dels debats, mesura que sol generar polèmica en certs sectors socials, simplifica la discussió i afavoreix que l'enfrontament entre els dos candidats que hi participen sigui més directe i, per tant, el debat s'acaba convertint en una batalla dialèctica per veure qui és declarat pels mitjans com a vencedor. Això fa augmentar les xifres d'audiència perquè els espectadors es senten atrets per la confrontació dialèctica, per la morbositat de veure com discuteixen i es treuen els draps bruts els dos polítics. Això, alhora, produeix que no es debati de temes que el dia després de les eleccions afectaran la vida dels ciutadans (*public policies*).

A Europa, en canvi, el sistema polític imperant (que analitzarem més endavant) afavoreix que els debats electorals a la majoria de països del continent tinguin més de dos candidats, ja que no són sistemes bipartidistes. Per altra banda, és cert que alguns països han tendit a optar per debats amb dos participants, els dos que tenen més pes parlamentari o més opcions de victòria. Aquest és el cas d'Espanya, un bipartidisme *de facto*, on durant molts anys els debats han estat entre el candidat del Partit Popular (PP) i el del Partit Socialista (PSOE) perquè eren les dues formacions que a la pràctica tenien les opcions reals de governar.

La metodologia per a dur a terme l'anàlisi que ens plantejem serà la visualització dels debats seleccionats posant especial atenció als següents paràmetres:

- Paper del moderador: intervé molt o poc? Contrasta i fa de fact checker¹ de les afirmacions dels candidats? Interromp? És molt estricte o flexible en el temps de cada candidat?
- Temps: tenen molt o poc temps d'intervenció? Poden replicar? Com estan estructurades les intervencions de cadascú?
- Temes tractats: perquè aquests i no altres?
- Divisió dels temes: com estan organitzats?
- Intervenció del públic: es permet la seva participació? Poden preguntar? Com es recullen les preguntes? Qui les decideix? Les llegeix el moderador o les formula el públic? Responen a la pregunta els candidats?

¹ El *fact checking*, traduït com a verificació de dades, és un format periodístic que consisteix a contrastar i verificar que les afirmacions que fan els polítics en una roda de premsa, entrevista, declaració pública, etc. es correspon amb els fets. Permet fiscalitzar el poder i als Estats Units els grans mitjans de comunicació cada

- Tecnologia: quins elements tecnològics hi intervenen? Només controlen el temps? Té incidència en el debat?
- Quina influència tenen els social media en el debat? Es tenen en compte a l'hora d'escollir els temes a tractar?

b) Espectacularització i mediatització de la política

En primer lloc, però, a què ens referim quan parlem d'espectacularització? I de mediatització? Són dos conceptes que apareixen constantment quan s'analitza la política i el sistema mediàtic actual i és important que estiguin ben definits i delimitats en el seu significat.

Quan parlem d'espectacularització de la política ens referim a que la política està cada vegada més entesa com un espectacle, amb l'objectiu de cridar l'atenció dels mitjans de comunicació i dels espectadors. La irrupció de les noves tecnologies, i per tant de les xarxes socials i dels mitjans de comunicació digitals, han transformat per complet l'escenari comunicatiu i la relació entre mitjans de comunicació, partits polítics i administracions públiques i ciutadania. Els mitjans competeixen entre ells per captar l'atenció de l'audiència i amb aquesta finalitat han incorporat la lògica de l'entreteniment al tractament de la informació política (*infotainment*).

“Inevitablement, el telediari dóna prioritat a les imatges espectaculars – incendis, disturbis, violència als carrers, catàstrofes, guerres – i, condicionat per aquesta selecció, realitzada en nom de la qualitat visual, es veu condemnada a afavorir allò anecdòtic i superflu, a especular amb les emocions insistint en la dramatització” (Ramonet, 1998, p. 91 a Pellisser i Pineda, 2014, p. 823).

Segons Strombäck, els mitjans són la principal font d'informació que tenen els ciutadans per informar-se de l'actualitat política. Per tant, el coneixement polític, la

cultura política de què disposa la població a l'hora d'anar a votar l'adquireix a través dels mitjans. Això provoca que si es produeix una alteració en la informació política disponible, per exemple, en els criteris de noticiabilitat, també ho farà el coneixement polític dels ciutadans (Ripollés, Badenes i Cedillo, 2014, p. 46).

Andreu Casero Ripollés, Sara Ortells Badenes i Gloria Rosique Cedillo recullen en el seu article 'L'espectacularització de la política. Conseqüències democràtiques de la dissolució de les fronteres entre informació entreteniment i privacitat en l'era digital' tres característiques del nou escenari mediàtic. La competència per captar l'atenció dels espectadors es multiplica exponencialment. Per tant, les empreses mediàtiques han de definir noves estratègies per diferenciar els seus continguts dels altres i es produeix una mercantilització de la informació; les notícies passen a ser concebudes com a productes. Per últim, la qualitat periodística de les informacions que s'elaboren i es publiquen passen a un segon pla, i predominen els beneficis econòmics que poden aportar (visualitzacions, comparticions a les xarxes...). Afirment que "la dissolució de les fronteres entre la informació política i l'entreteniment en el tractament de la informació política està plenament assentada a Espanya en el context digital". Aquesta tendència es plasma en un protagonisme de la lògica emotiva i emocional en el tractament de les informacions, no únicament de les notícies relacionades amb crims, violència, sexe o celebritats, sinó també cada vegada més les anomenades 'notícies serioses' com la política i inclouen l'emotivitat en el seu tractament.

En política, aquesta tendència s'ha traduït en una major presència de la vida íntima dels actors polítics en les notícies i té unes conseqüències per la democràcia. Una primera és la humanització dels polítics, els ciutadans els senten més propers i això permet generar uns vincles emotius que abans no es donaven. Així, ajuda a construir la imatge del líder polític però també pot reduir la desafecció dels ciutadans amb la política. També té, però, alguna conseqüència negativa que pot deteriorar la qualitat de la democràcia, com és que s'utilitzi la vida íntima i privada dels polítics per convertir-los en celebritats i així dominar l'agenda mediàtica. Uribe i Gunter conclouen que "les notícies s'han posat més en sintonia amb les necessitats d'entreteniment dels públics i per això els productors de notícies es

senten sota pressió per involucrar les audiències jugant amb les seves emocions” (Uribe i Gunter, 2007, p. 221). Fins i tot passant, en alguns casos, per sobre de la veritat (*post-truth politics*²).

Però les xarxes no només han alterat el tractament que fan els mitjans de les notícies, sinó que també s’ha produït una alteració de la relació entre mitjans, institucions i ciutadans. La creixent importància dels mitjans de comunicació i en especial de la televisió en els processos de comunicació política ha modificat el comportament i les dinàmiques dels representants polítics i partits polítics, els hàbits de consum de la informació per part dels ciutadans i els ritmes de producció dels mitjans. Ara predomina la instantaneïtat de la informació, la sobreexposició i presència constant dels polítics als mitjans, ja que partits i institucions han adoptat la lògica mediàtica, és a dir, els criteris de noticiabilitat i les formes narratives dels mitjans. El tractament de l’actualitat política ha generat una personalització de la política, amb més importància dels líders individuals que dels partits, major

² El concepte postveritat va ser seleccionat pel Diccionari Oxford com la paraula de l’any el 2016 degut a l’augment en el seu ús a Europa i als Estats Units (un increment d’un 2.000% en l’últim any, segons l’anàlisi de l’Oxford English Corpus) en el context del referèndum del Brèxit al Regne Unit i de les eleccions presidencials americanes, fent referència clara a l’auge de polítics europeus com Nigel Farage, Marine Le Pen i nordamericans com Donald Trump. El defineixen com el terme “referit a circumstàncies en les quals els fets objectius influeixen menys en la formació de l’opinió pública que les crides a l’emoció i a les creences personals”. *The Economist* va dedicar el número del 10-16 de setembre de 2016, titulat ‘Art of the lie’ a tractar les mentides en política, i descrivia la política de la postveritat com “la confiança en afirmacions que sonen a veritat però no es basen en fets” (*The Economist*, 10-16 de setembre 2016, p. 11). Són mentides orientades a reforçar prejudicis ja existents en la societat, menyspreant i ignorant fets objectius contrastables. “Abans el propòsit de la mentida política era crear una falsa visió del món. Les mentides d’homes com Trump no funcionen d’aquesta manera. Ells no pretenen convèncer les elits, a qui els seus potencials votants ni creuen ni confien, sinó reforçar prejudicis. Sentiments, no fets, són el que importa en aquest tipus de campanyes” (*The Economist*, 10-16 de setembre 2016, p. 11).

visibilitat dels actors polítics i noves pautes d'interacció entre els polítics i els ciutadans. Algunes conseqüències d'aquest canvi ha estat la sensació de cansament per aquesta sobreexposició i constant presència de la política a la televisió, en especial, la desafecció política i el desinterès per part de molta gent. La política té la tendència a anar cap a una política mediatitzada, els partits a perdre autonomia i convertir-se en partits mediatitzats i les institucions són cada vegada més dependents dels mitjans de masses. "Cada vegada més la política és modelada pels patrons de la comunicació" (...) "La política mediatitzada és política que ha perdut la seva autonomia, s'ha tornat depenent dels mitjans de masses en les seves funcions centrals i és contínuament conformada a través d'interaccions amb els mitjans" (Mazzoleni i Schulz, 1999, p. 250). Altheide i Snow defineixen la lògica mediàtica com "una forma de comunicació, el procés a través de la qual els mitjans presenten i transmeten informació." I ho poden fer de diferents maneres, depenent de com organitzen el material, l'estil com el presenten o en quin aspecte de la informació posen el focus o l'èmfasi. "El format consisteix, en part, en com el material és organitzat, l'estil amb el qual es presenta, el focus o èmfasi en característiques particulars de conducta, i la gramàtica de la comunicació mediàtica. El format esdevé el *framework* o la perspectiva que és utilitzada per presentar i interpretar un fenomen." (Altheide i Snow, 1979, p. 10).

c) Els debats electorals televisats als Estats Units

En la majoria de les democràcies occidentals és habitual que se celebrin debats entre els principals candidats a un càrrec públic perquè discuteixin entre ells les propostes de cada un amb l'objectiu que els ciutadans coneguin totes les opcions de què disposen a l'hora de dipositar el seu vot en una urna. Es realitzen debats per a les eleccions presidencials, generals, autonòmiques, regionals, en molts municipis també debats per les locals i també en referèndums o consultes d'especial rellevància.

Però si hi ha un país en el qual els debats electorals tenen una transcendència, una dimensió i repercussió mediàtica i social especialment destacable és als Estats Units. Cada quatre anys s'enfronten en tres ocasions el candidat a president del país del Partit Demòcrata i el del Partit Republicà. Tot i la transcendència i la

importància que tenen en la construcció de l'opinió que els ciutadans tenen sobre els candidats a ocupar la Casa Blanca, els debats electorals televisats no són una obligació segons la constitució de 1789, però ja es consideren com un element més del llarg procés electoral i no es concep una campanya presidencial sense ells. Des de l'any 2000 es celebren tres debats durant la cursa electoral i des de 1984 també té lloc un cara a cara entre els dos candidats a vicepresident. A més, el llarg procés de primàries dins de cada un dels partits fa que també es duguin a terme debats televisats entre els precandidats de cada partit, amb audiències en alguns casos gens menyspreables.

El primer debat entre els candidats a president que els ciutadans americans van poder veure per televisió va ser el ja cèlebre cara a cara entre el senador John Fitzgerald Kennedy, candidat demòcrata, i el vicepresident Richard Nixon, nominat pel Partit Republicà a la Casa Blanca. La trobada va tenir lloc el 26 de setembre de 1960 als estudis de la CBS a Chicago i és considerat un dels moments més determinants de la comunicació política a nivell internacional i del paper central que la televisió ha tingut des d'aleshores en els processos polítics.

El candidat republicà Nixon es va presentar al debat sense maquillar i vestit de color gris, no massa apropiat per a la televisió en blanc i negre. Va menysprear la importància de l'aspecte físic i l'aparença en la preparació del debat, molt confiat i segur de les seves possibilitats i de les seves habilitats davant el mitjà. En canvi, el jove John F. Kennedy i els seus assessors van demostrar un major coneixement de les característiques del mitjà televisiu i de la imatge que calia projectar als telespectadors. El senador demòcrata mirava directament a càmera quan responia les preguntes que li feien els periodistes encarregats de conduir el debat, mentre que Nixon va donar la impressió d'estar nerviós, insegur i amb suor al front pel calor dels llums de l'estudi. L'anècdota que expliquen historiadors i periodistes del moment diu que aquells qui van escoltar el debat a través de la ràdio van considerar que havia guanyat Nixon, però els que el van veure per la televisió van donar com a guanyador a Kennedy. El cara a cara el van veure aproximadament 70 milions d'espectadors, pel que va tenir una gran repercussió en el resultat final de les eleccions, que va guanyar Kennedy només sis setmanes després del cara a cara. Així ho va resumir Joe McGinniss en el llibre *Cómo se vende un presidente*:

“Sucedió, simplemente, que Nixon y Kennedy se reunieron, cierto día, en un estudio de televisión y una diminuta luz roja comenzó a resplandecer y, allí, se acabó Richard Nixon. La televisión pagó el plató, pero por los motivos menos lógicos. Dijeron que todo fue debido al maquillaje, pero el problema de Nixon era mucho más profundo que todo esto. El problema era su propia persona. No lo que decía, sino el individuo que era. La pantalla lo retrató claramente. América se trago su Richard Nixon químicamente puro, y no le agradó su sabor”. (McGinniss, 1970, p. 32)

Amb la victòria de Kennedy i la transcendència del debat, encara una referència pels estudiosos de la comunicació política gairebé 60 anys després, va néixer una nova manera de preparar les campanyes electorals i de fer política, amb la televisió al capdavant. “Deixaven d’importar les paraules, les promeses electorals o els resultats econòmics. Prevalia la imatge, el vestuari, la presència, el saber estar i comportar-se davant les càmeres: l’espectacle mediàtic. Kennedy va ser el primer en arribar a la Casa Blanca gràcies a aquestes armes” (Graciela Padilla, 2014, p. 109).

Cap presidenciable va acceptar un debat en els següents setze anys. En les cites electorals de 1964, 1968 i 1972 els candidats dels dos grans partits no es van veure les cares, però sí que hi va haver debats interns entre els precandidats de cada costat. La celebració o no de debats depenia de l’estratègia de campanya de cada partit, i en funció d’aquesta els candidats es veien o no les cares. Des de 1976 en totes les eleccions s’han celebrat debats presidencials ininterrompudament, en bona part gràcies a la creació de la Comissió de Debats Presidencials (CPD pel nom en anglès *Commission on Presidential Debates*), fundada el 1987 i que organitza els debats entre els dos grans partits des de les eleccions de 1988 fins l’actualitat. La CPD és un organisme independent i sense ànim de lucre que té l’objectiu d’assegurar-se que els debats “aporten la millor informació possible als espectadors i oients”³. Està integrada per membres independents i també inclou un membre del Partit Demòcrata i un altre del Partit Republicà. Entre les seves funcions estan les de determinar el dia i l’hora, el lloc, el format dels debats i també

³ *Commission on Presidential Debates. Our Mission*. Data de consulta: 12-1-2017.
<http://www.debates.org/index.php?page=about-cpd>

té la potestat d'escollir el moderador o moderadors de l'esdeveniment, que solen ser algun dels periodistes insígnies de les grans cadenes americanes (*CNN, FOX, CNBC...*).

Aquesta última la duu a terme en base a tres criteris que estipula la comissió a la seva pàgina web. El primer criteri és la familiarització del periodista amb els candidats i amb els temes principals que estan protagonitzant la campanya. El segon és que tingui una extensa experiència en programes de notícies en directe i, per últim, que entengui que el debat ha de focalitzar-se el màxim del temps en els candidats i les seves opinions. La CPD posa èmfasi i considera rellevant que el moderador estigui familiaritzat amb el funcionament i el llenguatge del mitjà televisiu i que sàpiga conduir el transcurs de l'esdeveniment per centrar-lo en les diferències que separen els dos candidats i afavorir un debat dinàmic i atractiu per a l'espectador. És el moderador qui escull les preguntes que farà i ni la CPD ni els equips dels candidats les coneixen prèviament. El conductor de la discussió tampoc es reuneix amb membres de les campanyes així com cap dels dos partits té cap influència en l'elecció de la persona o persones moderadores.

És habitual en els últims anys que els debats es celebrin a universitats o centres educatius del país. Segons la CPD, això permet oferir als estudiants la possibilitat de participar i d'involucrar-se en el procés de producció de l'esdeveniment. Al llarg dels anys els debats electorals han anat adquirint més rellevància a mesura que els mitjans de comunicació de masses han anat entomant un paper més central en les societats occidentals i en el dia a dia i les dinàmiques de la política. A la campanya de 2008, que va acabar amb Barack Obama de president, el 80% dels ciutadans van declarar haver vist com a mínim un dels tres debats i les enquestes mostren que són un factor determinant per als ciutadans a l'hora de decidir a qui votaran (Pew Research Center, 2012).

En aquests cara a cara els candidats del Partit Demòcrata i del Partit Republicà debaten sobre els temes més actuals, mes controvertits i que estan arrossegant més polèmica en el transcurs de la campanya, i com ja s'ha mencionat són decidits única i exclusivament per la persona moderadora. La CPD exclou tercers partits dels debats i això ha sigut motiu de discussions i de protestes al llarg dels anys. Sense anar més lluny, aquest any la candidata del Partit Verd, Jill Stein, va

manifestar en un article publicat al mitjà britànic *The Guardian* (11 de febrer de 2017) que “és antidemocràtic excloure’m a mi i a Gary Johnson (candidat llibertari) dels debats presidencials”. Stein assegura que els comitès nacionals demòcrata i republicà són qui designen els membres de la CPD i que aquests exclouen els representants d’altres partits perquè no restin protagonisme als representants dels dos partits majoritaris.

Els requisits que marca la CPD per convidar els candidats als debats són que han de ser constitucionalment elegibles (ciutadà nordamericà de naixement, tenir mínim 35 anys i haver residit al país durant almenys 14 anys), ha de ser votable en un mínim dels estats per poder tenir matemàticament opcions de guanyar i comptar amb el suport mínim d’un 15% de l’electorat segons cinc enquestes nacionals.

La creació de l’apartidista CPD va suposar que des d’aleshores a cada elecció als Estats Units els candidats republicà i demòcrata han debatut davant les càmeres de televisió. Aquesta regularitat és alhora causa i conseqüència de l’augment de presència de la política en els mitjans de comunicació i a la televisió en especial. A més, les campanyes presidencials són cada vegada més llargues. La candidata demòcrata Hillary Clinton va anunciar la seva candidatura el 12 d’abril de 2015 i el republicà Donald Trump el 16 de juny de 2015, un any i mig abans de les eleccions (9 de novembre de 2016) i gairebé un any abans del primer caucus⁴ (a Iowa, febrer de 2016). Per tant, quan arriba el moment més determinant, el nivell d’expectació i d’agitació entre la població al voltant de la cursa electoral és important i els debats són llargament esperats i seguits per milions de ciutadans. Ja en aquest punt, televisió i política es retroalimenten per protagonitzar una campanya amb un seguiment mediàtic més propi d’un gran esdeveniment esportiu que d’unes eleccions polítiques. “La política americana i la televisió estan tan estretament

⁴ Caucus és el nom amb el qual es coneix el sistema assembleari d’escollir el candidat del partit a les eleccions presidencials. En alguns estats americans el procés de primàries per escollir el candidat del Partit Demòcrata i el del Partit Republicà es realitza mitjançant caucus i en altres estats per elecció primària a les urnes. El caucus consisteix en una reunió assembleària entre membres de cada precandidat i persones indecises de la comunitat. Els seguidors de cada precandidat escullen un representant i aquests debaten per intentar convèncer als altres assistents. Al final es compta, en alguns casos a mà alçada, quin precandidat té més suports i guanya el caucus d’aquella regió.

unides que és impossible explicar la història d'una sense l'altre" (Theodore H. White a Kraus 1988, p. 7).

La institucionalització dels debats presidencials i el creixent poder de les grans corporacions de comunicació (Time Warner, Walt Disney, News Corporation, CBS) a partir dels anys 90 als Estats Units en recerca constant de grans audiències han contribuït a assegurar la celebració dels debats però també que l'objectiu quantitatiu dels espectadors tingui cada vegada més importància. La cobertura informativa de l'actualitat política, i també la realització dels debats electorals, ha anat derivant cada vegada més cap a un espectacle, seguint la cultura americana dels grans espectacles. "A moltes companyies de mitjans, encara que no a totes, la batalla que ha durat dècades entre idealistes i comptables ja ha acabat. Els idealistes han perdut. (...) El periodisme d'interès públic ha perdut avantatge" (Project for Excellence in Journalism, 2006, a Kishan 2007). Una transformació dels mitjans a la qual hi ha tingut un paper preponderant el magnat de la comunicació australià i nordamericà Rupert Murdoch amb la creació de Fox News Channel l'any 1996. La cadena, estretament identificada i lligada a l'ala ideològica més dretana del Partit Republicà, s'ha convertit en un dels canals per cable de més audiència als EUA. "La 'Murdochització' de les notícies televisives –amb èmfasi en l'entreteniment i l'infotainment a expenses del rol de servei públic dels mitjans- ha canviat el panorama mediàtic als Estats Units i al Regne Unit i, cada vegada més, a altres països on Murdoch hi ha tingut un paper important des dels anys 1990" (Kishan, 2007).

d) Els debats electorals a Europa

A Europa la tradició de celebrar debats electorals en directe a les televisions nacionals també ve de lluny. Suècia va ser el primer país europeu en fer-ne un, l'any 1948, però la gran majoria de països no en van començar a organitzar fins la dècada dels 60. Els següents van ser els Països Baixos el 1967 i Alemanya dos anys després. Va ser a partir dels anys 70 que es va estendre i consolidar la pràctica de fer debats electorals.

El Regne Unit, però, no va ser fins l'any 2010 que va celebrar el primer debat electoral televisat per unes eleccions generals. Es van enfrontar en una sèrie de

tres debats Gordon Brown, primer ministre aleshores i líder del Partit Laborista, David Cameron, cap de l'oposició i del Partit Conservador, i Nick Clegg, liberal demòcrata. Anteriorment hi havia hagut múltiples iniciatives d'algun candidat per enfrontar-se al seu rival, però durant el procés per pactar els termes i les condicions sempre havia sorgit alguna discrepància i no s'havien materialitzat. Alec Douglas va ser el primer en refusar-ne un, l'any 1964, i després el va seguir Margaret Thatcher el 1987. Thatcher va considerar que hi havia el risc de convertir la campanya en un show mediàtic: "We're not electing a president, we're choosing a government", va declarar (Cockerell, 2010)⁵. Després d'altres intents fracassats de veure els líders dels principals partits debatre, l'any 2008, després de l'enfrontament entre Barack Obama i John McCain, David Cameron va desafiar Gordon Brown agafant com a model els americans i els seus debats electorals. "A Amèrica no tenen 'Question Time' cada setmana", va refusar Brown. 'Question Time' és un programa produït per la BBC cada dijous on un convidat "del món de la política i dels mitjans" contesten preguntes de l'audiència.

El primer dels tres debats del 2010 va ser retransmès des de Manchester per ITV (Independent Television), el canal privat més important, el segon va ser produït per Sky News des de Bristol i el tercer per la BBC des de Birmingham. En cada un dels tres esdeveniments els candidats a primer ministre britànic van discutir sobre un tema en concret: el primer sobre assumptes interns (sanitat, educació, immigració...), el segon sobre qüestions internacionals (terrorisme, defensa i canvi climàtic, entre altres) i el tercer sobre economia (finançament de serveis públics, impostos, ocupació...).

El procés fins a arribar als debats va ser llarg, ja que representants dels partits i dels canals de televisió van pactar en un conjunt de reunions un document amb 76 punts que estipulaven totes les condicions i el funcionament de cada un dels tres enfrontaments. Finalment van arribar a un acord i, a diferència d'anys anteriors, van tenir lloc els dies 15, 22 i 29 d'abril de 2010 i va suposar la primera vegada a la història que els tres grans partits accedien a discutir públicament sobre els grans

⁵ *Why 2010 will see the first TV leaders election debate*. BBC News. Data de consulta: 12-1-2017.

http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/politics/election_2010/8612153.stm

temes que els separaven abans de les eleccions generals. Cada un dels tres debats va tenir el mateix format, que constava de dues parts. La primera meitat es va destinar a debatre el tema escollit (polítiques nacionals, assumptes internacionals o economia) i la segona part era debat lliure amb preguntes enviades per l'audiència a través del correu electrònic i seleccionades per una comissió editorial formada per membres dels tres canals de televisió. Cada candidat tenia un minut per respondre la pregunta, un altre minut per repreguntar i contestar, i després quatre minuts de debat lliure. El públic present a l'esdeveniment, unes 200 persones, va ser escollit per l'empresa d'enquestes ICM amb l'objectiu que fos representatiu de la diversitat de gèneres, edats, ètnies i classes socials del país. Les preguntes van ser seleccionades per la comissió de manera confidencial, cap dels candidats les va rebre amb antelació, i havien de ser rellevants pels tres candidats, no centrar-se en un líder o partit i tractar sobre temes d'actualitat en aquella elecció.

A les següents eleccions, celebrades el 7 de maig de 2015, els candidats dels principals partits britànics es van enfrontar en dos debats. El primer va comptar amb la presència dels líders dels set partits, que van ser: David Cameron (del Partit Conservador i Primer Ministre), Ed Miliband (Partit Laborista), Nick Clegg (Liberal Demòcrata), Nigel Farage (UKIP), Natalie Bennett (Partit Verd d'Anglaterra i Gales), Nicola Sturgeon (SNP, Primera Ministra d'Escòcia) i Leanne Wood (Partit de Gales). El segon va ser entre els candidats que no formaven part del govern de coalició que governava aleshores.

L'any següent, sis anys després del primer debat electoral britànic, el referèndum sobre permanència o sortida del Regne Unit de la Unió Europea, conegut com a Brèxit, va tornar a enfrontar els líders polítics nacionals a les televisions. Els britànics van votar en un referèndum celebrat el 23 de juny del 2016 i va guanyar amb un 52% dels vots l'opció de deixar de formar part de la UE. Dos dies abans de la votació el Wembley Arena va acollir el debat més important de tota la campanya, organitzat per la BBC que va enfrontar tres candidats del bàndol del 'Remain' i tres del 'Leave'.

França és un país amb més tradició de realitzar debats televisius que el Regne Unit. Juntament amb els Estats Units és el país on els debats presidencials gaudeixen

d'una millor salut. El primer que es va fer en unes eleccions presidencials va ser el 10 de maig de l'any 1974 entre François Mitterrand i Valéry Giscard d'Estaing. Va tenir una durada d'una hora i 40 minuts. L'ocasió va deixar una frase per a la història que va marcar el resultat de les eleccions, quan d'Estaing va dir: "Senyor Mitterrand, vostè no té el monopoli del cor". El següent va ser set anys després i va enfrontar els mateixos protagonistes. A partir d'aleshores es va consolidar la pràctica d'organitzar debats televisats entre els dos principals candidats a la presidència de França. Un dels més recordats és l'enfrontament entre Nicolas Sarkozy i Ségolène Royal l'any 2007. Va ser un debat molt crispat i tens entre els dos candidats i se'l va acabar emportant Sarkozy, que va saber controlar els nervis millor que Royal. Només l'any 2002 es va trencar la tradició, ja que Jacques Chirac no va voler debatre contra el candidat d'ultradreta Jean-Marie Le Pen. L'últim va ser l'any 2012, en un debat organitzat pel canal privat TF1 i el públic France2 entre el socialista François Hollande i Nicolas Sarkozy, candidat de la Unió per un Moviment Popular.

A Europa, la lògica de democràcia parlamentària, amb les seves múltiples variants depenent del país, que no trobem als Estats Units ha propiciat que els debats electorals presentin importants diferències respecte els americans i respecte altres països occidentals. En primer lloc, la facilitat amb què partits més petits poden aconseguir representació parlamentària els obre les portes als debats televisats. El pluripartidisme de la majoria de països europeus dificulta cada vegada més els cara a cara. "Els debats televisats en els sistemes parlamentaris tenen una major obertura a la participació multipartidista i almenys un cert reconeixement de que els partits tenen el dret d'aparèixer en base a guanyar escons a la legislatura" (Anstead, 2016, p. 21).

A més, l'evolució de la implantació de la televisió a les democràcies no ha estat igual a tots els països, pel que la incorporació dels debats a les campanyes electorals tampoc ho ha estat. Així, trobem que a França el primer es va celebrar l'any 1974 i al Regne Unit l'any 2010, com hem assenyalat abans. A més, la inexistència d'un organisme com la CPD americana dificulta que es consolidin i s'institucionalitzin com ho han fet als Estats Units, on ja són un element fix de les campanyes electorals, no només d'àmbit nacional. Tot i les diferències existents, és

comú a gran part dels països europeus la fixació com a referent del debat entre Kennedy i Nixon de l'any 1960 per la transcendència que va tenir en les eleccions i el precedent que va suposar a nivell internacional. També en la preparació d'aquests, donat que el debat de 1960 Richard Nixon el va perdre per menysvalorar la importància del seu aspecte davant la càmera. Això ha acabat derivant en llargues negociacions entre els equips dels participants per decidir fins l'últim detall del transcurs de l'acte, de l'escenificació, color del plató... amb tècniques més pròpies del màrqueting que no pas de la política.

També és important tenir en compte les notables diferències entre els sistemes mediàtics entre països. "Els sistemes de mitjans de comunicació poden arribar a ser especialment importants, ja que, en tots els països objecte d'estudi, els debats televisius s'organitzen a través d'un acord privat entre les emissores i els partits polítics, sovint després d'un procés de dures negociacions" (Anstead, 2016, p. 22).

e) Els debats electorals televisats a Espanya

A Espanya la incorporació dels debats electorals en les campanyes polítiques generals no va ser fins l'any 1993, ja ben entrada la recuperada democràcia espanyola. De les tretze eleccions que s'han celebrat, només en cinc hi ha hagut enfrontament entre els diferents candidats: l'any 1993, entre Felipe González (PSOE) i José María Aznar (PP); el 2008, amb José Luís Rodríguez Zapatero (PSOE) i Mariano Rajoy (PP); el 2011, entre Mariano Rajoy (PP) i Alfredo Pérez Rubalcaba (PSOE); el 2015, entre Pedro Sánchez (PSOE), Pablo Iglesias (Podem), Albert Rivera (Ciutadans) i Soraya Sáenz de Santamaría (PP), i l'any 2016, amb Pedro Sánchez (PSOE), Pablo Iglesias (Podem), Albert Rivera (Ciutadans) i Mariano Rajoy (PP). Fins les eleccions del 20 de desembre de 2015 només els presidenciables del Partit Popular i del PSOE van tenir espai en debats retransmesos per televisió per explicar les seves candidatures als ciutadans.

El primer debat televisat el van disputar el 24 de maig de 1993 a Antena 3 l'aleshores president del govern Felipe González i el candidat del Partit Popular José María Aznar. Per primera vegada s'enfrontaven davant de les càmeres de televisió dos candidats a presidir el govern estatal i va tenir una audiència de 9,6 milions d'espectadors, amb puntes de fins a 11 milions de persones davant de la televisió. En aquella convocatòria els dos candidats es van enfrontar en dues

ocasions, amb una setmana de diferència, la primera retransmesa per *Antena 3* i la segona per *Telecinco*. José María Carrascal, periodista d'Antena 3 aleshores, explica en un article al diari *ABC* (2015)⁶ que els equips d'assessors dels dos candidats "van batallar fins l'últim detall" durant les negociacions per decidir "la posada en escena, el decorat, les llums, l'altura dels seients, la posició de les càmeres, les pauses...".

La següent convocatòria amb debat entre els dos candidats no va ser fins quinze anys després, entre Mariano Rajoy i José Luis Rodríguez Zapatero. El llarg període sense debats es va deure a que quan un dels dos partits encapçalava les enquestes amb una diferència àmplia declinava enfrontar-se davant les càmeres amb el seu oponent. L'any 2008 els dos candidats van trobar-se en dues ocasions, la primera organitzada per l'Acadèmia de la Televisió i la segona per *TVE*.

És destacable que en 30 anys de democràcia només s'havien produït tres debats, tots ells protagonitzats per PP i PSOE i regulats fins l'últim detall (temes a tractar, temps de les intervencions, color del plató...). Les següents eleccions, l'any 2011, van ser les últimes abans de la irrupció de Podem i Ciutadans al panorama polític espanyol. Es van enfrontar Alfredo Pérez Rubalcaba, del PSOE, i Mariano Rajoy en un debat marcat per l'atur i la crisi econòmica. Rubalcaba era el candidat del partit que governava des de l'any 2000 i Rajoy es presentava per tercera vegada a president del govern. Va ser el més vist fins el moment, amb 12 milions d'espectadors.

L'any 2015, tot i la presència de Podem i Ciutadans, el Partit Popular i el Partit Socialista van tornar a organitzar un cara a cara entre els dos candidats, sense tenir en compte els canvis polítics i socials que havia experimentat la societat espanyola. Tot i això, Atresmedia va organitzar un debat a quatre, però sense el candidat popular. Rajoy no va assistir al debat i sí que ho va fer Soraya Sáenz de Santamaría, la vicepresidenta del govern. Amb la repetició de les eleccions el 26 de juny de 2016, els quatre partits es van posar d'acord per tornar-se a trobar en un

⁶ *Aznar vs. González: así fue el primer debate televisado de la historia en España*. ABC. Data de consulta: 12-1-2017. http://www.abc.es/elecciones/elecciones-generales/abci-aznar-gonzalez-primer-debate-televisado-historia-espana-201512060351_noticia.html

debat a quatre, aquest cop sí amb Mariano Rajoy. Amb aquest últim, el balanç és de 40 anys de democràcia i 8 debats entre els candidats a president del govern espanyol.

f) Els debats electorals televisats a Catalunya

El primer debat entre els caps de llista a les eleccions al Parlament de Catalunya es va produir l'any 2003, organitzat per *TV3* i *TV1* i emès en directe per les dues cadenes. Hi van ser presents els cinc candidats a la Generalitat, Pasqual Maragall, Artur Mas, Josep Lluís Carod Rovira, Joan Saura i Josep Piqué. Tres anys més tard, el president Pasqual Maragall va avançar les eleccions per al dimecres 1 de novembre de 2006⁷. En aquesta campanya electoral els candidats es van veure les cares també en un debat convocat i organitzat per *TV3* i fortament marcat pel recent aprovat Estatut d'Autonomia i la gestió de govern dels tres anys de tripartit. Hi van participar Artur Mas, José Montilla, Josep Lluís Carod Rovira, Josep Piqué i Joan Saura. Des de l'any 2003 en totes les eleccions al Parlament de Catalunya, europees i estatals s'han celebrat, com a mínim, un debat entre els caps de llista de les forces amb representació al Parlament.

Les últimes eleccions catalanes, el setembre de l'any 2015, es van organitzar quatre debats electorals, convocats per *TV3*, *8TV*, *RTVE* i *La Sexta*. El primer dels quatre va ser organitzat per *8TV* al programa '8 al dia', presentat i moderat per Josep Cuní. Hi van participar els set caps de llista: Raül Romeva, Miquel Iceta, Xavier García Albiol, Lluís Rabell, Inés Arrimadas, Ramon Espadaler i Anna Gabriel (el número 1 de la llista de la CUP era Antonio Baños). El mateix dia *La1* va emetre un altre debat amb representants dels mateixos partits, però no eren els caps de llista.

Els candidats a president de la Generalitat es van tornar a veure les cares al plató de *La Sexta* una setmana abans de les eleccions en un debat moderat per Ana Pastor. Aquest debat va tenir la peculiaritat que hi van haver tres sortejos per decidir l'ordre de col·locació dels candidats al plató i l'ordre de les intervencions inicials i finals. L'endemà, a *TV3*, es va celebrar l'últim debat de la campanya,

⁷ Va ser un fet excepcional ja que aleshores ja era costum que les eleccions se celebrassin en diumenge. Aquestes van ser les últimes eleccions convocades a Espanya en dia feiner.

conduït per Mònica Terribas, que va reunir els set candidats i es va poder seguir en directe per TV3 i Catalunya Informació.

A Espanya i a Catalunya s'aprecia especialment l'efecte que té el sistema polític del país i la conjuntura política del moment en la celebració o no dels debats i el seu format.

En el cas català, el Parlament de Catalunya tradicionalment ha presentat un aspecte força fragmentat. La barrera mínima d'un 3% dels vots en la circumscripció per tenir representació parlamentària facilita la presència de partits minoritaris i propicia una cambra molt més diversa i amb més forces polítiques. Aquest pluripartidisme es plasma també en els debats electorals, ja que els partits minoritaris que aconsegueixen representació han de tenir presència en els debats televisats. La Junta Electoral Central (JEC) s'encarrega de regular que quan una emissora de televisió, sigui pública o privada, fa un debat tingui en compte les anteriors eleccions a l'hora d'organitzar un debat:

“Correspon als òrgans de direcció de les televisions privades decidir lliurement sobre l'oportunitat d'organitzar o difondre entrevistes o debats electorals, però en cas de fer-ho hauran de tenir particularment en compte els resultats obtinguts per cada formació política en les últimes eleccions equivalents.

En el cas que un mitjà decideixi emetre un debat entre els dos candidats que van obtenir el major nombre de vots en les últimes eleccions equivalents, haurà d'emetre altres debats bilaterals o plurilaterals, o proporcionar informació compensatòria suficient sobre els altres candidats que també hagin aconseguit representació en les últimes eleccions equivalents”.

(Instrucció 4/2011 de la JEC)

En aquest sentit els debats televisats a Catalunya són molt més semblants als britànics que no als francesos o americans. Aquests dos darrers tenen format de cara a cara entre els dos partits majoritaris, no estan oberts a altres forces polítiques. Més proper als exemples de França i els Estats Units són els debats de les eleccions al Congrés dels Diputats espanyol. Com hem dit anteriorment, fins les eleccions de 2015 i 2016, que es van obrir a la incorporació de Podem i Ciutadans, els debats electorals televisats a Espanya eren un cara a cara entre el candidat del

PSOE i el del PP, molt poc reticents i permeables a la incorporació de tercers partits que restés espai als dos grans partits.

g) Formats de debats electorals més habituals

Hi ha múltiples variants de debats electorals en funció del número de participants, presència o no de públic, possibilitat de preguntar per part del públic assistent, paper del moderador o moderadors, durada del debat... El format escollit depèn de la tradició existent en el país, de la situació política del moment i del procés de negociació entre els participants. Els tres més habituals, amb les múltiples variants que pot tenir cada un en funció del país, són el cara a cara, el debat amb múltiples candidats i el format *town hall*, que incorpora la participació de l'audiència.

El cara a cara és el més habituals en llocs amb un fort bipartidisme i poc utilitzat en països amb un sistema parlamentari pluripartidista. Els casos més clars són Espanya fins l'any 2015, quan van irrompre Podem i Ciutadans per trencar el bipartidisme imperant fins aleshores, i les eleccions presidencials als Estats Units, l'exemple per excel·lència de bipartidisme i pioners en el cara a cara entre els candidats a la Casa Blanca. També és el format utilitzat tradicionalment en les eleccions presidencials a França, tot i que amb algunes variants respecte el model nordamericà. A França prescindeixen del públic, dels llargs programes previs al debat i els dos candidats estan asseguts un davant de l'altre en la mateixa taula, no en dos faristols allunyats. Aquestes diferències es deuen a una diferència de concepció del programa televisiu, ja que als Estats Units es concep més com un espectacle i a França com un programa informatiu seriós per fomentar el debat públic en la població abans d'acudir a les urnes.

El segon format és el debat amb múltiples candidats. És el més habitual en sistemes parlamentaris, sobretot en aquells amb una cambra parlamentària més fragmentada. Aquest seria el cas de Catalunya, on s'utilitza des de l'any 2003 el debat amb múltiples candidats degut al número de forces polítiques que concorren a les eleccions i que tenen escons. També és el format que se sol utilitzar durant les campanyes de primàries dels partits que en celebren. Un exemple molt clar és el Partit Republicà nordamericà, on durant el procés de primàries de l'any 2016 per escollir el candidat del partit van celebrar 12 debats on hi van arribar a participar fins a 10 candidats alhora. També hem vist un exemple de debat amb múltiples

polítics en les primàries de l'esquerra francesa del 2017, amb set candidats debatent entre ells.

El tercer format més utilitzat és l'anomenat 'Town Hall Meetings', tradicionalment pensat per permetre als ciutadans interactuar amb els seus representants locals, es caracteritza per la participació del públic fent preguntes als polítics o polític protagonista del programa. És un debat menys directe entre els candidats que en formen part, però té l'al·licient de la participació de l'audiència introduint al debat els temes que el públic, i per extrapolació la població, considera rellevants tot i que per criteris mediàtics o de captació d'audiència no siguin els més rendibles per la cadena que organitza l'esdeveniment. És un format de debat molt habitual als Estats Units i menys a Europa, per motius relacionats amb la tradició i el sistema polític del país. Als Estats Units és molt utilitzat pels polítics per mantenir una relació de proximitat amb els votants del seu barri, districte o ciutat. D'aquesta manera, els membre de la comunitat a la qual el polític representa poden trobar-se periòdicament en reunions obertes en les què poden fer preguntes i que el polític reti comptes de la seva feina (accountability). Fora de la campanya electoral, és habitual que un polític destacat, fins i tot el president, es sotmeti a les preguntes de ciutadans en un town hall retransmès per televisió. La *CNN* explota habitualment aquest format.

Adaptat al mitjà televisiu, el públic pot enviar preguntes al canal organitzador de l'esdeveniment i aquestes són seleccionades per ser dirigides al polític. En alguns països com França, Espanya i més recentment a Catalunya s'ha utilitzat però no com a format de debat sinó per sotmetre un polític o personalitat pública a preguntes del públic. L'últim exemple d'aquest model de programa és *'Jo pregunto'*, de *TV3*, inspirat en el programa *'J'ai une question à vous poser'*, del canal francès *TF1*, i *'Tengo una pregunta para usted'*, de *TVE*. Al programa de la televisió catalana dotze ciutadans van dirigir les seves qüestions al president de la Generalitat Carles Puigdemont. En aquest model de programa també hi ha diferències en funció de quin és el procés de selecció de les preguntes, quin paper té el moderador, si els ciutadans que pregunten tenen la capacitat de repreguntar o no... Per exemple, en el cas de *TV3* es va seguir un procés de càstings que també es va retransmetre per web i per Facebook per seleccionar les persones i els temes que formarien part del

programa final. A més, també es van seguir criteris de representativitat pel que fa als diferents territoris, diversitat de gènere i també social. *TV3* en el programa '*Jo pregunto*' va optar per habilitar un espai a la web on els ciutadans que ho volien s'hi podien inscriure i després eren seleccionats seguint criteris de representativitat. A '*Tengo una pregunta para usted*', el debat presidencial nordamericà en format town hall o als debats del Regne Unit l'audiència era seleccionada per una empresa que utilitzava models estadístics per aconseguir un públic que reflectís la diversitat del país.

h) La tecnologia als debats

L'ús de la tecnologia, la realització del debat, el ritme, l'escenografia i els moviments de càmera de la retransmissió estan, evidentment, molt marcats depenent del format de debat. El nombre de participants i la presència o no de públic al plató són alguns dels factors que més influeixen en la realització tècnica del directe. El més comú als dos costats de l'atlàntic és que el programa s'iniciï amb un discurs a càmera del moderador donant la benvinguda i explicant les normes que regiran el transcurs de l'acte (la durada total, el repartiment del temps i dels torns de rèplica...). Un element que ha evolucionat és la varietat dels plans per retransmetre les intervencions dels candidats i els moviments de càmera, que aporten més ritme i ajuden a que la retransmissió sigui visualment més atractiva. Inicialment el número de càmeres era inferior i els plans més limitats. Ara és força habitual l'ús de pantalles dividides o multipantalla, sobretot en els cara a cara però també en els debats amb més d'un candidat, quan un interpel·la a un altre, i en els *town hall* per mostrar a la pantalla qui pregunta i el polític a qui es dirigeix.

Pel que fa a la incorporació de les noves tecnologies als debats electorals televisats és encara l'assignatura pendent de la majoria de les televisions i de països. La via més estesa d'incorporar-la és mitjançant recompte del temps de cada un dels candidats per controlar quin d'ells està parlant més. Aquest control és cada vegada més exhaustiu i àmpliament estès. També és molt habitual, no només en els debats electorals, mostrar en pantalla els comentaris que a través de les xarxes envien els espectadors, tot i que en poques ocasions les aportacions que fan a través d'internet els ciutadans són traslladades als polítics a qui van dirigides. Una via de vehiculació de les aportacions del públic en el transcurs del debat seria una

manera d'incloure les noves tecnologies als debats electorals i incentivaria la participació dels espectadors a través de les xarxes socials. Tampoc s'utilitzen les noves tecnologies per incorporar a la discussió entre els polítics dades, gràfics o declaracions prèvies dels polítics per enriquir i contrastar les declaracions dels participants. La incorporació del *fact checking* en temps real per informar els ciutadans de si el que estan dient els candidats és cert o no també és una manera d'implementar les novetats tecnològiques per millorar el debat i el seu impacte en els votants. En el debat pròpiament no s'ha introduït, però sí en l'extensa anàlisi posterior de les declaracions dels candidats. En aquest sentit els Estats Units estan sent pioners, sobretot a causa de la campanya i posterior elecció de Donald Trump. En les darreres eleccions americanes sí que van proliferar els mitjans que en les seves edicions digitals comprovaven en directe les declaracions que feien els dos candidats per verificar si eren coherents amb el que havien dit en el passat i si les dades que donaven i les afirmacions que feien es corresponien amb fets objectius, però l'assignatura pendent és incorporar-ho a la retransmissió televisiva en directe. "La clau per al futur del *fact checking* està en rebre la comprovació del fet de manera pràcticament instantània i fent-la de manera que es presenta en el mitjà on s'està produint la declaració" (Walk-Morris, 2016)⁸.

⁸ Walk-Morris, Tatiana (2016). *The future of political fact-checking*. Nieman Reports. Data de consulta: 10-2-2017. <http://niemanreports.org/articles/the-future-of-political-fact-checking/>

3. Metodologia

La metodologia seguida en el desenvolupament del treball ha estat, en primer lloc, seleccionar la mostra de debats electorals televisats que seran analitzats per tal de veure les diferències existents en els diferents països europeus i comparar-los amb els debats electorals americans. Per aquest motiu la mostra de debats celebrats als Estats Units és major. Per tant, han estat visualitzats i analitzats els següents debats electorals:

- Tercer debat de les eleccions presidencials americanes 2012
- Primer debat de les eleccions presidencials americanes 2016
- Segon debat de les eleccions presidencials americanes 2016
- Tercer debat de les eleccions presidencials americanes 2016
- Debat de la segona volta de les eleccions presidencials franceses 2017
- Debat de la campanya del referèndum del Brèxit 2016
- Eleccions generals espanyoles 2016
- Eleccions al Parlament de Catalunya 2015

En primer lloc s'ha fet una fitxa tècnica inicial de cada un dels debats per tenir la informació més bàsica de cada un: el nom del programa, data i hora d'emissió, la localització del debat, si es pot recuperar online, la cadena d'emissió i la seva titularitat, el temps total del debat, si s'ha emès sencer, si ha tingut interrupcions, el moderador, els participants, si hi ha participació del públic, l'estructura del debat i els temes tractats.

De cada un s'han analitzat en profunditat els primers cinc minuts, cinc minuts d'especial tensió i els darrers cinc minuts de la retransmissió. Els moments de tensió s'han seleccionat tenint en compte si hi ha o no creuament d'arguments entre els dos, si discuteixen directament l'un amb l'altre però no arriben al terreny personal i per últim el nivell de tensió és més alt si els candidats que s'enfronten arriben al terreny d'atacs personals.

A partir d'aquí, de cada franja de cinc minuts s'han tingut en compte els següents aspectes: el tema del bloc i de la intervenció del moment, qui és l'orador, la durada de la intervenció i el nivell de crispació, si hi ha hagut interrupcions d'algun altre

candidat o del moderador i el motiu, com ha estat el control del temps per part del moderador, la realització, els plans utilitzats, el paper del públic i l'ús de grafisme.

Una vegada realitzat el buidatge de les dades, s'ha procedit a una primera anàlisi tenint en compte els aspectes diferenciadors més rellevants de cada un i fent un creuament de les dades recollides per establir semblances i diferències entre els debats. Primerament l'estructura dels debats, ja que el format de cada un condiciona tota la resta. A partir d'aquí s'ha procedit a analitzar el paper del moderador i el comportament dels candidats en l'inici, en els moments de tensió i també en el final, aspectes més tècnics com la realització dels debats en cada franja del debat i també l'absència o la presència i el paper del públic i del grafisme en el transcurs dels debats.

4. Anàlisi del treball de camp

Anàlisi a partir de la visualització dels debats

Amb l'objectiu que l'observació dels debats electorals ens aportí dades representatives per tal de respondre la nostra hipòtesi de treball, hem establert uns criteris i paràmetres a observar en cada un, de tal manera que es distingeixin les diferències i semblances rellevants.

Formats

En primer lloc, els diferents debats visualitzats presenten diferències significatives en quant a la seva estructura i el seu funcionament, algunes més substancials que altres.

Podem agrupar-los en tres blocs diferents en funció del format en què està estructurat cada debat:

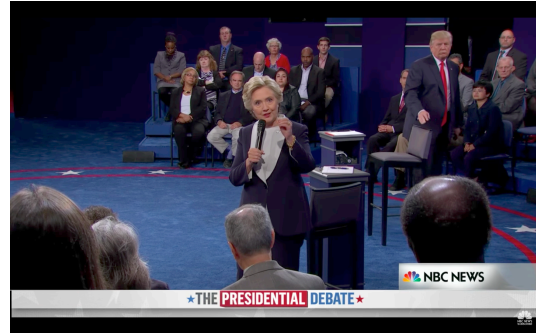
1. El primer és el que trobem principalment en els debats americans i també en el de la campanya de les eleccions al Congrés dels Diputats espanyol. Podem observar que tots quatre estan estructurats en blocs temàtics i cadascun d'aquests té el temps ben delimitat i controlat pels moderadors. En el cas dels Estats Units, trobem aquest format de debat en el tercer de les eleccions presidencials del 2012 i en el primer i el tercer de l'any 2016. En tots tres l'estructura és la mateixa, ja que la Comission on Presidential Debates marca una estructura fixa: el debat està dividit en tres grans blocs temàtics i cada un d'aquests consta de dos segments de 15 minuts cada un. Els blocs temàtics estan introduïts i conduïts pels moderadors a través de preguntes que ells han pensat, formulat i que només ells coneixen abans del debat. Les dues campanyes i els dos candidats només coneixen prèviament els títols dels tres blocs temàtics.

El cas espanyol és lleugerament diferent. Primer de tot perquè en comptes de tres blocs està dividit en cinc, però les preguntes a cada un dels candidats també les formulen els moderadors i l'ordre de resposta dels polítics s'ha decidit prèviament també per un sorteig. Els quatre candidats també tenen els temps de resposta delimitats i cada bloc té un temps assignat. Així, els tres primers tenen una durada de 36 minuts cadascun, el quart 10 minuts i per últim els candidats tindran 8 minuts per explicar els pactes electorals a què estan disposats a arribar. A més, hi

ha una intervenció final de cada candidat per demanar el vot als espectadors, en aquest cas sense preguntes.

2. En el transcurs de la fase de visualització dels debats podem distingir un segon grup en funció del format, en el qual alguns membres de l'audiència hi tenen un paper actiu. L'exemple per excel·lència és el segon debat televisat de les eleccions presidencials americanes del 2016, que té el format Town Hall Meeting. Com hem explicat anteriorment, en aquest els dos polítics se sotmeten a preguntes fetes per persones presents entre el públic assistent escollides per l'empresa d'enquestes Gallup. Posteriorment, els moderadors seleccionen, sense informar-ne a cap de les dues campanyes, quines de les persones triades podrien fer la seva pregunta als dos candidats. Aquest format és molt freqüent al país americà, on els polítics habitualment se sotmeten a preguntes de la ciutadania a la televisió o bé en la seva circumscripció electoral per tal de retre comptes. Quan li pertoca, el membre de l'audiència mencionat pels moderadors es posa de peu, formula la seva pregunta a un candidat o als dos i aquests l'han de respondre. Alhora, els dos periodistes moderadors incorporen preguntes enviades pels espectadors a través de les xarxes socials. En aquest debat les ocasions d'enfrontament directe entre els dos candidats són molt més reduïdes perquè les intervencions de cada un es limiten a respondre la pregunta feta pel públic.

El debat sobre la permanència del Regne Unit a la Unió Europea també comptava amb preguntes de persones presents entre l'audiència, però amb algunes diferències respecte l'americà. En aquest, un cop els candidats havien respòs la pregunta, s'obria un temps de contrarèpliques durant el qual les dues parts debatien entre elles directament. A més, el número de preguntes és significativament inferior i el debat es fonamentava en menys mesura en les qüestions fetes pel públic. Per tant, si en el cas anterior hem vist que la confrontació entre els dos candidats era inferior perquè es limitaven a respondre a l'audiència, en aquest cas això no succeeix així. A més, en aquest cas les preguntes havien estat anteriorment agrupades segons els temes per part del moderador. Una altra diferència entre els dos és que en aquest les persones que pregunten no es troben sobre l'escenari amb els candidats, sinó que estan entre el públic i una càmera els va enfocant des dels seus seients.



Captures de pantalla del plató del segon debat entre Hillary Clinton i Donald Trump. Podem observar que en el mateix escenari hi ha situades les persones seleccionades per fer les preguntes.



Frames del debat de la campanya del Brèxit, on hi veiem que les persones que formulen les preguntes es troben entre el públic assistent.

3. Un tercer format observat en el grup de debats analitzats és aquell que no està dividit en blocs. El trobem en el debat de la segona volta de les eleccions presidencials franceses del 2017 i també en el de la campanya de les eleccions al Parlament de Catalunya del 2015, i no en els Estats Units, on l'estructura de tots els debats està ben delimitada.

En l'enfrontament entre Marine Le Pen i Emmanuel Macron el debat estava moderat per dos periodistes que havien escollit un conjunt de temes que consideraven rellevants per preguntar als dos candidats i a partir d'aquestes preguntes anar conduint el programa. És a dir, no estava dividit en uns blocs temàtics amb un temps determinat cada un, sinó que a partir de les preguntes que formulaven els moderadors el debat s'anava desenvolupant.

El cas del debat català, emès per TV3, la moderadora Mònica Terribas va optar per un format totalment lliure, sense preguntes i sense blocs establerts. El va iniciar amb 'la pregunta de l'adversari desconegut'. Els set candidats prèviament a l'inici del programa fan una pregunta a un altre candidat, però cap d'ells sap qui li ha fet la que han de contestar. La moderadora la formula a cada un dels candidats i aquest té un temps per respondre-la; al final del programa haurà d'endevinar qui li

ha fet. A partir d'aquí, un cop els set candidats han contestat la seva pregunta, la moderadora deixa que siguin els participants qui vagin triant els temes que es posen a debat i ella es limita a distribuir els torns de paraula perquè els temps d'intervenció siguin equitatius entre tots els representants polítics.

Inici del debat

L'inici dels debats ja marca la tendència de funcionament de cada un d'ells. En els quatre debats americans analitzats no hi ha intervenció inicial dels candidats, sinó que comença el moderador fent una pregunta a cadascú. Veiem que en la majoria dels analitzats (tots excepte un) es segueix aquesta tendència, de formular

Hi ha intervenció inicial dels candidats?	Sí	No
Tercer debat EUA 2012		NO
Primer debat EUA 2016		NO
Segon debat EUA 2016		NO
Tercer debat EUA 2016		NO
Debat Brexit 2016	SÍ	
Debat França 2017		NO
Debat Espanya 2016		NO
Debat Catalunya 2015		NO

directament una pregunta als candidats. L'ordre de qui respon primer està decidit prèviament a través d'un sorteig realitzat abans de l'inici del programa. L'únic dels vuit debats analitzats on sí que hi ha intervenció inicial és en el de la sortida o la permanència del Regne Unit a la Unió Europea, que va començar amb un torn

inicial per a cada una de les candidatures (Remain i Brexit) per tal que poguessin fer una primera intervenció explicant de manera resumida els punts forts de la seva opció i perquè els espectadors l'havien de votar. El que sí que tenen tots en comú és que el moderador o moderadors obren la transmissió explicant les normes de funcionament del debat i presentant els candidats que en formaran part.

Els candidats

També és rellevant observar a qui es dirigeixen els candidats quan parlen. És a dir, si miren a càmera, parlen mirant al públic, al moderador o es dirigeixen l'un a

l'altre directament. Aquest element també està molt condicionat pel format del debat però sobretot per la distribució dels candidats en el plató i la presència o no de públic i el paper que aquest té. En alguns casos la confrontació entre els candidats és molt directa i hi ha molt cos a cos, però en altres el debat directe entre els participants es redueix molt degut a altres elements com poden ser la participació del públic o la seva situació en l'escenari.

En els debats on trobem més cos a cos són el primer i el tercer americà del 2016 i el corresponent a la segona volta de les eleccions franceses del 2017. Tots tres tenen en comú que hi participen dos candidats, si bé en el francès estan asseguts en una taula un davant de l'altre i en els dos americans estan en faristols separats. Especialment tens va ser l'enfrontament entre Marine Le Pen i Emmanuel Macron. Els dos candidats estan asseguts en una mateixa taula, l'un davant de l'altre mirant-se directament, i els dos moderadors al mig. Aquesta distribució facilita molt la confrontació directa i que els dos polítics es mirin directament i es dirigeixin l'un a l'altre. També va facilitar molt el cos a cos constant la bel·ligerància de Marine Le Pen.

En canvi, en el tercer debat americà del 2012 els dos candidats i el moderador també estaven en una mateixa taula però la tensió i l'intercanvi de cops entre Obama i Romney va ser inferior. Hi havia molt més diàleg directe entre els dos, per això no miraven a càmera sinó que quan un polític parlava mirava o a l'altre candidat o al públic; en cap cas a càmera directament. La proximitat entre els dos candidats i que estiguin l'un davant de l'altre facilita molt més el diàleg directe que no si estan en faristols allunyats l'un de l'altre. Aquest patró no va ser ben bé així en el debat del Brexit va ser ben bé així, on no es votaven persones o partits, malgrat aquests defensessin un model o l'altre, si no que el vot era vinculant sobre una qüestió controvertida i de futur del país.

En el cas del debat britànic sobre el Brexit els sis participants (tres del Remain i tres del Brexit) estaven situats en faristols, però de cara, tres a un costat de l'escenari i tres a l'altre, amb el moderador situat al mig. Aquesta distribució també propicia que quan els polítics debaten un tema es dirigeixin directament a l'altre bàndol i no mirin a càmera i gairebé no mirin el públic present al lloc. Sí que en la intervenció inicial des del faristol central miren a càmera i al públic present. És

costum que prèviament el regidor els hagi dit quina és la càmera que els enfoca en l'inici.

Al debat català entre els candidats al Parlament de Catalunya la composició dels set candidats era de semicercle, tots en un faristol de peu. En aquest, els polítics també es creuen des del primer moment entre ells, hi ha cos a cos tot just començar. Només en les preguntes inicials es respecten els torns de paraula de cada un per respondre mirant a la moderadora la pregunta que ha formulat.

El debat a quatre espanyol, i en el primer i el tercer dels debats americans hi ha menys confrontació, ja que els candidats miren a càmera o al moderador, i només miren als altres candidats quan s'hi dirigeixen directament per rebatre alguna afirmació i recriminar alguna cosa.

El segon debat americà del 2016 és en el qual els dos participants interactuen menys entre els dos, ja que gairebé no es dirigeixen la paraula. És en format Town Hall Meeting, i per tant quan responen a preguntes de l'audiència cada candidat mira a qui li ha formulat la pregunta o als membres del públic. No hi ha cos a cos entre els candidats, sinó que la incorporació dels ciutadans propicia que els dos polítics se centrin en respondre les preguntes i no en rebatre el que ha dit prèviament el candidat.

La realització

En els moments d'especial tensió del debat televisat la realització cobra un paper més transcendental i és rellevant observar com es gestiona i es retransmet aquest augment de la tensió entre els participants. Per poder parlar d'atenció en aquest aspecte he analitzat cinc minuts de cada debat on la tensió fos alta per observar els canvis de plans, quins plans s'utilitzen més i com afecta això en la percepció del debat en si.

Podem observar que el recurs més utilitzat en fases de tensió dels debats, on hi ha moltes interrupcions per part dels candidats i a vegades parlen alhora sense respectar els torns de paraula, és la pantalla dividida. Se'ns mostren en pantalla les cares dels dos candidats, la del que parla i el que escolta també. Els debats presidencials dels Estats Units són on en general més la trobem, i només en dos debats analitzats no s'utilitza. En el debat sobre el Brexit la realització no fa ús de

la pantalla dividida sinó que opta per anar canviant de plans mitjos dels polítics que parlen. El mateix és el cas del debat català, on tampoc s'utilitza la pantalla dividida ni en els moments de més confrontació entre dos candidats. En tots els altres sí que hi trobem aquest tipus de recurs.

La participació de només dos polítics propicia que en els debats del país nordamericà la pantalla dividida sigui molt habitual. El mateix succeeix a França. És un recurs que fa molt més evident la confrontació i la tensió existent entre els dos polítics i facilita el seguiment de la discussió. De fet, en el primer debat de les eleccions presidencials del 2016 s'utilitza exclusivament la pantalla dividida i l'espectador veu durant tota la retransmissió la cara dels dos candidats, quan parlen i quan escolten.

Menció especial mereix el cas de França, on per primera cop des del 1974 els candidats van permetre durant les negociacions l'ús de 'plans de coupe' en la realització televisiva de l'esdeveniment. És a dir, plans de la cara dels candidats mentre escolten el que en diu l'altre. Marine Le Pen era més reàcia a que s'utilitzessin, però finalment va accedir a l'ús dels plans d'escolta. Un portaveu de Macron va declarar que d'aquesta manera el debat era més autèntic i viu, com correspon a la televisió actual. Per tant, també en els moments més tensos de l'enfrontament entre els dos candidats es va fer ús de la pantalla dividida.

Excepte en el Brexit i Catalunya, on no s'utilitza, la pantalla dividida s'intercala amb altres plans. Els plans més utilitzats i que els trobem en tots els debats són plans mitjos de cada candidat quan parla o quan escolta, un pla mig del moderador quan intervé i també plans més generals de l'escenari. Més destacable és que en el cas del Brexit, on no hi ha pantalla dividida, la varietat de plans és major i veiem plans aeris de tot el pavelló on es celebra, plans en moviment de l'escenari i plans de gent del públic. Aquesta realització de conjunt és una forma de traslladar a la televisió el debat social que pot haver a qualsevol poble o ciutat, on la comunitat s'aplega en un lloc, per decidir sobre una qüestió que els pertoca.

En els 5 minuts d'especial tensió analitzats hi ha 8 plans diferents en el debat anglès i 3 en el català, que és el que menys. Els altres, 5 en el debat americà de 2012, 6 i 5 en el segon i tercer de 2016, 7 en el francès i 6 en l'espanyol.

El moderador

En aquests moments de tensió, el moderador no agafa el mateix rol en tots els debats, sinó que en alguns incideix més en la discussió mentre que en altres cedeix el protagonisme als polítics, amb el risc que el debat es descontrolï. En cap país, però, el rol del moderador és tan central com en els Estats Units. La persona escollida per moderar el debat, diferent en cada un dels tres de la campanya, és un periodista de trajectòria contrastable en la televisió i és analitzada amb lupa durant el debat. Per això, sol rebre crítiques d'un bàndol o de l'altre per ser massa incisiu, o massa poc, o bé per deixar parlar massa els candidats o per intervenir ell en excés. És la figura que condueix l'esdevenir del debat, i per tant d'ell depèn que es descontrolï més o menys i també té una influència important en el grau de tensió i de cos a cos a què arribin els dos candidats.

Podem trobar en els debats analitzats sis finalitats diferents per les quals el moderador o moderadors decideixen intervenir:

1.La primera és per demanar silenci al públic. En els debats americans analitzats és força freqüent que en moments de tensió el públic aplaudeixi, rigui o xiuli la intervenció d'algun candidat, i els moderadors l'aturen per recordar que no està permès fer cap soroll durant la retransmissió. És un aspecte al qual donen molta rellevància als Estats Units ja que en tots, quan el moderador fa la introducció i explica el funcionament del debat, adverteix al públic present que no està permès fer cap soroll excepte els aplaudiments de l'inici i al final del debat. És un aspecte rellevant que el presentador ho mencionï un cop ja són en directe, ja que ho podrien dir perfectament abans d'iniciar-se.

2.Una segona finalitat és per controlar els temps d'intervenció. És a dir, en aquells on el control del temps és més estricte el moderador interromp els discursos dels polítics si s'estan passant del que tenen atorgat o bé per comunicar el que li resta d'intervenció. Per exemple en el debat del Brexit el moderador és molt estricte en els temps de resposta i no dubta en interrompre totes les vegades necessàries, en especial a Boris Johnson, que contínuament s'extralimita en les seves intervencions.

3.També és freqüent que els moderadors i moderadores intervinguin per ordenar el debat quan els candidats parlen alhora i s'interrompen de manera reiterada.

Això succeeix en el darrer debat americà del 2016, en el català, en l'espanyol i sobretot en el francès, on Le Pen no respecta els torns de paraula de Macron i contínuament parla d'ell quan no està d'acord amb alguna cosa que diu. Per això, els moderadors es fan presents.

4. En algunes ocasions les interrupcions dels moderadors tenen la intenció de canviar el tema que s'està debatent si fa molta estona que els candidats discuteixen sobre el mateix, ja que per l'espectador es pot fer repetitiu i pesat. En algunes ocasions veiem que, tot i que el debat es troba en un punt de tensió elevada i d'intercanvi de cops entre els candidats, els moderadors igualment opten per canviar el tema i fer que el debat avanci. Aquest és el cas del tercer debat de les eleccions als EUA del 2012; en el primer del 2016 el moderador també ho intenta, i en el català la moderadora també canvia el tema ja que feia molts minuts que dos candidats discutien sobre el mateix i les posicions de cadascú ja havien quedat prou clares.

5. En dos dels debats analitzats, el català i l'espanyol, els moderadors intervenen per tal d'obrir el debat i incloure els altres candidats. És a dir, en un determinat moment dos candidats discuteixen entre ells i els altres estan una estona sense intervenir. Per això els moderadors incideixen per incloure els altres en la discussió. En el cas espanyol ho fan preguntant als altres candidats sobre el tema que s'estava discutint, i en el debat català la modera opta per canviar el tema i donar el torn de paraula a un altre polític.

6. Una darrera finalitat de les intervencions dels moderadors que trobem en els debats analitzats és la d'incidir en les respostes que donen els candidats. En algunes ocasions aquests no responen clarament a la pregunta formulada i es desvien del tema per evitar donar una resposta clara, i els moderadors l'aturen per aconseguir que responguin. Això succeeix en moments de tensió del darrer debat americà del 2012, el segon del 2016 i en el debat britànic sobre el Brexit.

No en totes les ocasions en les que el moderador intenta intervenir ho aconsegueix. És freqüent que en els moments de tensió en què els candidats estan discutint l'ignorin i continuïn parlant per sobre d'ell/ella quan intenta redirigir o ordenar el debat. Per exemple, en un moment de tensió del primer debat americà del 2016, el

moderador ho intenta reiteradament però els dos candidats l'ignoren i continuen parlant per sobre seu. També en el tercer del mateix any.

Moments de tensió en el debat

Pel que fa a les diferències entre debats, podem observar que en aquells on les preguntes del públic tenen més protagonisme, són el segon americà del 2016 i el del Brexit, la confrontació directa entre els candidats és menor i per tant els moderadors han d'intervenir menys per ordenar el debat. Sí que incideixen més, per això, en controlar les respostes que donen els candidats quan no responen directament a la pregunta feta. El debat americà en qüestió és en format Town Hall Meeting, motiu pel qual els candidats han de respondre les preguntes que van fent els membres de l'audiència i els moderadors. La confrontació directa entre els dos polítics és molt menor i, per tant, en aquest debat no hi trobem intervencions dels moderadors per posar ordre.

Pel que fa als candidats, en aquests moments de tensió veiem com les intervencions es redueixen de durada i són molt més freqüents les ocasions en què s'interrompen i els dos candidats parlen alhora. Tot i això, quan es troben immersos en un intercanvi de cops no canvien el tema, sinó al contrari. És el moderador qui al final ha d'intervenir per fer avançar el debat. Cal destacar que durant els moments de tensió només Donald Trump i Marine Le Pen recorren als atacs personals més enllà dels arguments polítics de cadascú. En el cas de Trump, els atacs personals a Hillary Clinton són freqüents en els tres debats en què es van enfrontar els dos polítics. Le Pen, en el debat amb Macron, també recorre al terreny personal per desqualificar el seu rival.

Final del debat

El final dels debats tampoc és igual en tots, sinó que podem trobar dos finals diferents.

1. Hi ha un grup de debats que acaben amb una intervenció final dels candidats a mode de conclusió i per demanar el vot dels espectadors.

2. En uns altres, en canvi, els moderadors no fan un discurs final sinó que el moderador talla la discussió quan s'ha acabat el temps, acomiada els espectadors i

s'acaba així la retransmissió. En dos dels debats americans i el francès, amb dos candidats, cada un pot fer un discurs final. El fet que no en tots els debats dels Estats Units els candidats facin intervenció final porta a pensar que és una decisió

Hi ha discurs final dels candidats?	Sí	No
Tercer debat EUA 2012	SÍ	
Primer debat EUA 2016		NO
Segon debat EUA 2016		NO
Tercer debat EUA 2016	SÍ	
Debat Brexit 2016	SÍ	
Debat França 2017	SÍ	
Debat Espanya 2016	SÍ	
Debat Catalunya 2015		NO

que depèn del moderador. Per exemple, en el tercer debat del 2016, l'últim abans de les eleccions, el moderador especifica que els candidats no s'han preparat cap discurs final perquè no estava previst, però que veu adient que Trump i Clinton tinguin ocasió de fer una intervenció de conclusió dirigida als votants que els

estan veient.

En els debats català i espanyol, tot i que hi ha set i quatre candidats respectivament, cada polític pot fer també un discurs final. En el debat sobre el referèndum del Brexit, en canvi, cada bàndol escull un portaveu que és l'encarregat de fer el discurs final. D'igual manera que havien escollit un portaveu per fer el discurs inicial, tot i que els dos polítics escollits no són els mateixos que els de l'obertura.

Grafisme

Durant el transcurs del debat en alguns d'ells s'utilitzen elements de grafisme, com rètols de contingut, cairons o vídeos, i en altres no. També trobem que, en els debats on sí que n'hi ha, no tenen sempre la mateixa finalitat. En primer lloc, dels vuit debats analitzats només en un s'hi fa ús de vídeos. És en el debat sobre el Brexit, on a l'inici de cada un dels tres segments que divideixen l'esdeveniment es projecta un vídeo a la pantalla gran que hi ha a l'escenari (i es mostra en pantalla als espectadors) donant dades i informacions genèriques sobre el tema a debatre.

Per exemple, el primer bloc es titula 'Economia' i en iniciar es projecta un vídeo d'un minut i mig donant dades sobre l'economia al Regne Unit. El vídeo acaba amb

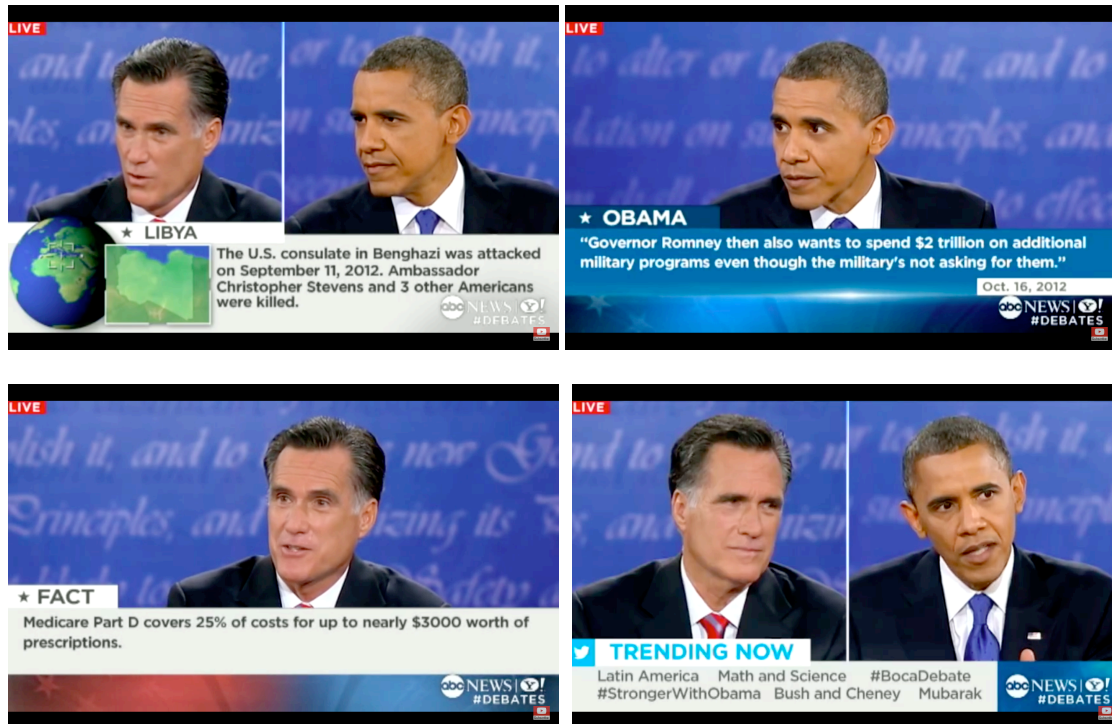
Ús de grafismes	SÍ/NO	Finalitat
Tercer debat EUA 2012	SÍ	Informativa Fact-check
Primer debat EUA 2016	NO	-
Segon debat EUA 2016	SÍ	Càiron
Tercer debat EUA 2016	NO	-
Debat Brexit 2016	SÍ	Informativa Càiron
Debat França 2017	SÍ	Càiron
Debat Espanya 2016	SÍ	Càiron
Debat Catalunya 2015	SÍ	Càiron

la pregunta 'Quina opció és millor per al Regne Unit, romandre o deixar la Unió Europea?'. Pel que fa a elements de grafisme textual, els que més trobem en els debats analitzats són els càirons. En el primer i el tercer debats americans

del 2016 són els dos únics on no hi ha ni càirons, en tots els altres sí que hi ha rètols de contingut en algun moment del debat. En el debat de les eleccions al Parlament de Catalunya l'únic element de grafisme utilitzat són els càirons amb el nom del polític que parla, la primera vegada que ho fa, i la candidatura a la qual representa. Els càirons també són l'únic element gràfic que s'incorpora al segon debat americà de 2016, però no per indicar el nom i partit dels polítics sinó per indicar el nom de la persona de l'audiència que formula la pregunta. En el cas francès els càirons s'empren per indicar el nom dels moderadors i també informació pràctica per als espectadors de per quins canals poden seguir el debat. El cas britànic és semblant, ja que a l'inici mostren en pantalla l'adreça electrònica d'un fact-check que s'anirà actualitzant en directe i també el hashtag per comentar el debat a la xarxa. A més, en el seu decurs es mostren càirons amb el nom i el bàndol del polític que parla. En el debat a quatre espanyol es mostren a l'inici càirons amb el nom i mitjà dels moderadors i també nom i candidatura dels polítics.

El cas més destacable de tots els debats pel que fa als rètols de contingut és el tercer debat de les eleccions presidencials dels EUA de 2012. En aquella ocasió no

hi havia càirons amb els noms dels candidats però sí que n'hi havia amb una finalitat informativa i de fact-check de les afirmacions dels polítics i també es mostraven tuits en pantalla. Hi trobem rètols amb informacions que inclouen un mapa quan es parla sobre política exterior, propostes de cada polític quan es parla d'un tema concret, frases textuais de declaracions fetes pels candidats temps enrere, hashtags que són tendència en el moment, tuits d'espectadors i informació sobre fets (FACT) contrastables i objectius. Aquests són alguns exemples:



Públic assistent

També és rellevant la presència de públic als platós on es celebren els debats, ja que no en tots es permet la presència de persones i, en el cas que es permeti, el seu paper no és el mateix en tots ells.

Els debats francès, espanyol i català es celebren en un estudi de televisió i no hi ha presència de públic. En els altres sí que hi ha públic, que poden tenir un paper actiu i fer preguntes als candidats o bé un paper més passiu i simplement ser espectadors. En tots els debats americans hi ha presència de públic, però és en el segon del 2016 on tenen un paper més protagonista, ja que és un Town Hall i es

basa en les preguntes que alguns membres de l'audiència poden fer als candidats. En els altres tres debats no poden fer preguntes i els moderadors demanen que romanguin en silenci i informen a l'inici del debat que només poden aplaudir a l'inici i el final. Tot i això, és habitual que el públic aplaudeixi o faci algun soroll en els moments de més tensió dels debats o bé quan un dels candidats fa alguna broma.



El segon debat de 2016 és en el que el públic té un paper més central. En canvi, en els altres tres és més testimonial, tot i que hi influeix.

Aquesta presència de públic en tots els debats americans, fet que no succeeix en tres dels quatre països europeus analitzats, suposa una diferència rellevant entre els dos continents. En el debat sobre el Brexit és l'únic dels quatre debats europeus

Presència de públic	SÍ/NO	Paper
Tercer debat EUA 2012	SÍ	Espectadors
Primer debat EUA 2016	SÍ	Espectadors
Segon debat EUA 2016	SÍ	Pregunta
Tercer debat EUA 2016	SÍ	Espectadors
Debat Brexit 2016	SÍ	Pregunta
Debat França 2017	NO	-
Debat Espanya 2016	NO	-
Debat Catalunya 2015	NO	-

analitzats on hi ha públic, i alguns membres de l'audiència poden fer una pregunta. En primer lloc és destacable aquesta diferència entre els debats als Estats Units i a Europa perquè la presència d'un número limitat de persones en

l'auditori on es celebra l'esdeveniment no aporta gairebé res als milions de persones que el segueixen per la televisió. L'únic impacte que tenen és quan aplaudeixen alguna de les intervencions dels candidats, i ho fan per part dels dos

indistintament tot i que no ho tenen permès. En aquests casos sí que tenen un efecte sobre l'audiència de la televisió. Produeixen un efecte semblant als

riures enllaunats de les sèries còmiques televisives, on aquest recurs provoca l'efecte de facilitar que als espectadors els faci gràcia el que els protagonistes diuen. Per tant, la presència de públic es pot interpretar com que té la voluntat d'influir en la percepció que els espectadors tenen de les intervencions dels candidats, en el sentit que accentuen les reaccions de l'audiència que segueix el debat per televisió.

L'estructura i el format dels debats, el rol del moderador, la realització, la presència o no de públic, l'ús de grafisme o l'actitud dels candidats en cada fase del debat són alguns dels elements que han estat tinguts en compte en l'anàlisi dels debats electorals televisats seleccionats. Són factors externs a la discussió política, alguns d'aquests moltes vegades decidits o negociats pels equips de les campanyes participants, però que tenen influència en el desenvolupament del debat i en com els espectadors (els votants) perceben el que diuen els candidats. Per això és important que una anàlisi dels debats electorals televisius i el seu impacte en la política els tinguin en compte.

5. Conclusions generals

A l'hora d'establir unes conclusions generals de l'àmbit estudiat és important tenir en compte que hi ha unes diferències pel que fa al context de cada país que marquen i influencien les campanyes electorals i, per tant, els debats de televisió.

En primer lloc el sistema polític de cada país és un factor de base que condiciona tota la resta. Als Estats Units tenen un sistema presidencial. És a dir, la ciutadania escull directament el president, la persona. Això propicia que les campanyes són molt més personals, el candidat situat al centre de tot. Fins i tot la seva vida personal i familiar és un element utilitzat per fer campanya i per atacar el contrincant. Els valors familiars, religiosos, la trajectòria personal del candidat o candidata... són elements que estan a primera fila de les campanyes polítiques als Estats Units. Prova d'això és la importància de la figura de la Primera Dama, l'esposa del president, que té un rol protagonista i també fa campanya activa.

A Europa el sistema polític predominant és el parlamentari, on els ciutadans no escullen directament el president sinó que voten unes llistes electorals i elegeixen un parlament. Per tant, la figura del cap de llista és important però no és tan central com ho és en els sistemes presidencialistes. Té més importància el partit, el programa, la candidatura en general. Per tant, les campanyes en aquests països són menys centrades en la figura del candidat, que al cap i a la fi també serà el president en cas de guanyar, i la vida privada i familiar dels candidats no té tanta importància. Prova d'això és que se sap poc de la dona de Mariano Rajoy, o de qualsevol dels altres candidats. Un cas excepcional entre els països analitzats és el de França, amb un sistema polític més semblant al dels Estats Units que als altres europeus.

Un segon element important del context americà que influeix en els debats és el sistema electoral. La conversió de vots en representants polítics que hi ha als Estats Units, anomenat sistema majoritari, té com a conseqüència un bipartidisme molt fort. Això es trasllada en els debats electorals en què el format utilitzat és el cara a cara entre el candidat del Partit Demòcrata i el del Partit Republicà.

Pel que fa a la traducció dels vots en escons, al context europeu és molt diferent que als Estats Units. A Espanya i a Catalunya el sistema proporcional ha repercutit

en que hi hagi més de dos partits que es presentin a les eleccions, sobretot a Catalunya. A Espanya durant molts anys la predominança de PP i PSOE ses va convertir a la pràctica en un bipartidisme, però això no ha fet que els debats es consolidessin com sí que ha passat als Estats Units i a França. Ans al contrari. A Espanya ha costat molt perquè en moltes ocasions el partit que governa no vol debatre perquè hi té molt poc a guanyar, s'arrisca per a res. A més, si tu governes i acceptes debatre cara a cara amb l'altre partit automàticament estàs dient que és l'alternativa, el poses al mateix nivell. Per això en aquestes últimes eleccions el PP va acceptar només debatre a quatre, no cara a cara amb el PSOE. Perquè, a més, si hi ha debat a quatre és més caòtic i els atacs contra tu per haver estat governant queden més dispersats.

Un altre factor a tenir en compte són les campanyes electorals, que en molts aspectes són el reflex dels costums i la cultura de la gent i conseqüència també dels sistemes polític i electoral del país. El professor Gabriel Colomé explica que als Estats Units, per exemple, la campanya gairebé no es fa al carrer perquè la gent es mou en cotxe. Per tant, no té sentit gastar recursos en cartells si la gent no passeja pel carrer. És per això que la televisió al país americà té tanta importància en la campanya i es gasten tants diners en fer espots publicitaris. Les campanyes es centren molt més en la televisió que no pas aquí, i això té una raó de costums i de la vida quotidiana de la població.

Tenint aquestes consideracions en compte, la pregunta que ens fèiem a l'iniciar el present treball era si els debats electorals de la televisió dels Estats Units té influència o no en l'espectacularització dels debats europeus. Així, després de l'observació i l'anàlisi dels debats seleccionats, la principal conclusió és que, tot i partir del mateix punt i tenir certes semblances, existeixen més diferències que semblances entre els debats americans i els europeus.

Parteixen del mateix punt perquè els debats electorals televisats van sorgir als Estats Units. El primer va ser l'any 1960 amb el cèlebre enfrontament entre Nixon i Kennedy, que s'ha convertit en una referència constant quan es parla de debats electorals. Colomé opina que té una part de "mite creat per la televisió", però que va ser decisiu en el seu moment perquè en els debats televisius "la gent reté en gran part el que veu, més que no el que es diu". A partir d'aquí, quan el 10 de maig

de 1974 França va celebrar el primer debat presidencial per la televisió van agafar com a referent el Nixon-Kennedy. Des d'aleshores fins ara, els debats francesos també han sigut un cara a cara entre els dos candidats favorits a guanyar el Palau de l'Elisi. A partir d'aquí, però, els debats americans i els europeus han seguit camins diferents. Podem considerar que a Europa han anat agafant trets distintius propis que els diferencien dels americans i s'han adaptat a un context sociopolític i a un sistema polític per general diferent.

Com a excepció, que confirmaria l'afirmació de la influència que té el sistema polític en els debats electorals, tenim el cas de França. El país gal té el sistema polític més semblant a l'americà, ja que els dos són presidencialistes, i això es tradueix en que els debats dels dos països tenen molt més en comú que amb els espanyols o els catalans. Per tant, veiem que els dos països amb major tradició pel que fa a debats electorals a la televisió tenen un sistema polític presidencialista tots dos. Això es deu a que són sistemes on el candidat té un paper molt més central i té molta més importància que als sistemes parlamentaris i, per tant, genera més interès veure els dos candidats discutint l'un amb l'altre.

La principal i més evident semblança entre els dos és que el format més utilitzat és el cara a cara entre dos candidats. Als Estats Units només poden participar als debats presidencials els candidats del Partit Demòcrata i del Partit Republicà, i a França ho fan els dos candidats que passen a la segona volta. Per tant, pel que fa a la realització s'utilitza principalment la pantalla dividida per mostrar en tot moment la cara dels polítics i emfatitzar més la sensació dels espectadors d'enfrontament directe. Com a cas més clar, en el primer debat americà de l'any 2016 gairebé només s'utilitza la pantalla dividida per il·lustrar-lo.

Una altra semblança és que no hi ha varietat de plans durant la transmissió dels debats. Es repeteixen en tot moment el primer pla de cada candidat, primer pla dels moderadors i pla més general del plató. Això ens fa pensar que, per tant, la varietat de plans i els canvis de plans no són elements que es tinguin en compte i que s'utilitzin a l'hora de crear tensió i mantenir-la durant els debats.

Un factor que ha estat clau i que no es pot obviar quan parlem de l'espectacularització dels debats electorals francès i nordamericans és el sorgiment inesperat de dos 'antipolítics' com Donald Trump als Estats Units i Marine Le Pen a

França. Els professors Gabriel Colomé i Xavier Peytibi coincideixen en que la irrupció dels dos candidats contraris a l'establishment ha trasbalsat les darreres campanyes i fan molt difícil establir comparacions amb altres debats semblants d'anteriors anys en el mateix país.

Trump i Le Pen han jugat amb el format, que podria ser un element estricte que restringís la discussió, i l'han aprofitat en benefici propi. El professor Gabriel Colomé explica que als debats electorals a la televisió els candidats no hi van a debatre, perquè saben que no convenceran ni a l'altre candidat ni a cap votant de l'altre candidat. Hi van a enviar missatges dirigits als seus votants i als seus potencials votants. Per això, quan Trump i Le Pen es comporten com ho fan en els debats saben perfectament el que estan fent i que això agradarà als seus votants.

En el cas de Donald Trump això ho veiem molt clar en un moment del segon debat. És un format Town Hall i per tant hi ha poc enfrontament directe entre els dos candidats perquè han de respondre les preguntes del públic. Mentre Clinton responia una pregunta, Trump es col·loca darrere seu i, d'aquesta manera, sense que el republicà digui res els espectadors ja no estan escoltant el que diu la candidata demòcrata. Això, segons Colomé, demostra clarament que Trump "és un animal mediàtic, no és un polític. Ha treballat a la televisió durant molts anys i això es nota, sap com funciona el mitjà i com s'ha de moure per desactivar el seu contrincant."

Tot i això, els debats electorals a les televisions europees sí que han mantingut i han adoptat aspectes dels debats americans. El primer i més visual és l'ús de la pantalla dividida, que en els casos dels Estats Units i França és molt recurrent però altres països europeus ho han incorporat també tot i que no siguin debats cara a cara. Per exemple el debat a quatre espanyol, on quan es donen enfrontaments directes entre dos candidats s'utilitza la pantalla dividida per mostrar-los els dos alhora.

Un altre element en comú que trobem en els debats europeus i els americans és que els candidats no miren a càmera quan parlen, no es dirigeixen al públic com si estiguessin donant un discurs. Només en aquells moments en què fan un discurs inicial o final. Els polítics es miren entre ells o bé als espectadors, i això accentua en

els espectadors la sensació que estan assistint a una discussió directa entre dos polítics i així és més fàcil captar l'atenció i l'interès.

El control estricte del temps també és un factor que afavoreix l'espectacularitat i la tensió en els debats que trobem en els europeus i els americans. Excepte en el debat català, on el control del temps per part del moderador no és estricte. Afavoreix l'espectacularitat perquè facilita que l'enfrontament entre els candidats sigui més directe, ja que tenen la pressió del temps. Han de ser contundents perquè sinó el moderador intervindrà per treure'ls el torn de paraula i donar-lo al contrincant. En aquest sentit, el paper que juga el moderador no es diferencia en gran mesura en uns i altres, ja que en tots té el paper de vigilar que el debat no es descontrolï i dirigir els temes que es debaten.

Pel que fa als continguts, els debats europeus i americans tenen en comú que no es pot fer una generalització que serveixi per a tots els debats de totes les eleccions, ja que el context polític de cada país i els participants hi influeixen molt. "Depèn molt del context electoral del moment, de les estratègies de campanya i dels dos candidats", explica el professor i consultor Xavier Peytibi. Peytibi posa com a exemple les tres últimes eleccions americanes. Destaca que aquestes darreres eren molt personalistes i no es discutia gens de polítiques públiques, però en canvi en els debats anteriors entre Obama i Romney es va parlar sobretot d'economia i atur. Per contra, les eleccions i els debats de l'any 2008 van ser també molt personalistes, ja que McCain atacava Obama per la falta d'experiència en gestió pública. A Catalunya, Peytibi posa l'exemple de Catalunya, on explica que "l'anterior campanya a Catalunya també va ser molt personalista, tots contra Artur Mas. Es va parlar molt d'independència, però no de polítiques públiques".

Ahora, els debats americans també han incorporat als debats, i els europeus han seguit posteriorment la tendència, el fenomen creixent de la *multipantalla*, és a dir, seguir un programa de televisió i comentar-lo a les xarxes amb el mòbil o la tablet. Explica l'assessor de comunicació Antoni Gutiérrez-Rubí en un article publicat al seu blog:

"El fenomen de la multipantalla fa que els programadors treballin amb el concepte d'audiència social com un element clau a l'hora d'escollir temes,

protagonistes i enfocaments. La retroalimentació entre platós i xarxes és total. El públic forma part de l'espectacle en forma de *trending tòpic*, *hashtags*, mencions, *likes*, *retuits* o *replays*". (Gutiérrez-Rubí, 2015)

Els debats presidencials als Estats Units ho han incorporat això, i com a exemple veiem que en el tercer enfrontament entre Obama i Romney l'any 2012 s'inclouen en pantalla tuits destacats i un recull dels *hashtags* que estan sent tendència a la xarxa. D'aquesta manera la gent s'implica més en el debat, s'involucra de manera activa en el que està passant a la televisió i se'n fa ressò a les seves xarxes socials.

En aquesta línia, veiem que al país nordamericà han explotat mediàticament molt més els debats electorals. Comptes enrere fins el dia de cada debat presidencial, prèvies molt llargues i completes amb un gran desplegament de recursos (aquí només comparables a grans esdeveniments esportius)... Un circ mediàtic organitzat al voltant dels debats electorals, molt ben produïts i amb molt pressupost al darrere. I que no s'acaba un cop finalitza el debat, sinó que es programen informatius especials amb personalitats mediàtiques per valorar-los, es publiquen ràpidament fragments del debat a youtube i a les xarxes socials perquè la gent els comparteixi i, en definitiva, un gran desplegament mediàtic que les grans corporacions privades fan al voltant dels tres debats presidencials.

Els debats europeus tenen semblances amb els americans, però més diferències. En primer lloc, aquest circ mediàtic que envolta els debats americans, amb tota la càrrega èpica que hi incorporen als Estats Units, és molt menor als països europeus.

Una altra diferència important és que en tots els debats presidencials dels Estats Units hi ha públic al plató o auditori on es celebra. Això, en els europeus, no ho trobem en cap d'ells. Només en el britànic, però donades les especificitats del debat del referèndum pel Brexit no es pot tenir en compte per establir una diferència genèrica entre els europeus i els americans.

El debat del Brexit té unes especificitats que fan que calgui distingir-lo dels altres debats europeus. En primer lloc, perquè no hi participen caps de llista d'una candidatura o presidenciables. El que hi ha en joc és el resultat d'un referèndum, és a dir, que guanyi una opció i l'altra perdi. Això fa que sigui un debat de país, a cara o creu. I això s'escenifica i s'evidencia amb la posada en escena i la realització que

es fa en la producció de l'espectacle televisiu. Primerament amb el lloc, un pavelló molt gran ple de gent que pot intervenir en el debat. Es vol recordar una àgora pública, on la gent debatia els pros i contres d'una opció i l'altra. I això es reflecteix també en la realització, que utilitza plans molt més creatius i innovadors, enfocant contínuament el públic amb plans generals de tot el pavelló. A més, hi participen tres representants per cada opció, i en algun cas hi ha polítics del mateix partit en costats oposats. Veiem, doncs, que tant el format, com la realització i l'escenografia van encaminats a mostrar que és un debat de tot el país i a cara o creu.

Com hem observat, a Europa en general hi ha menys tradició als debats televisius, però al Regne Unit és el país del nostre entorn on n'hi ha menys. El professor Colomé justifica aquesta manca de costum, tot i la gran tradició democràtica i de parlamentarisme britànic, explicant que en aquest país els polítics debaten al parlament, no a la televisió. "El Primer Ministre s'enfronta cada setmana al Parlament, que entenen que és el lloc on s'ha d'anar a debatre. Per tant, no hi veuen la necessitat. A més, els polítics van contínuament a la BBC per ser entrevistats i per participar en programes on es sotmeten a les preguntes del públic. La BBC és un mitjà públic neutral i fort, i els polítics hi van sovint." Pel que fa a la televisió, la BBC té en emissió el programa 'Question Time', on cada dijous un convidat del món de la política i dels mitjans contesta preguntes de l'audiència.

A Espanya i a Catalunya n'hi ha molt poca també, amb la diferència respecte el Regne Unit que els mitjans públics són menys forts i és menys freqüent veure els polítics acceptant preguntes a la televisió. Les televisions públiques estan en mans de les majories parlamentàries, explica Gabriel Colomé, i això dificulta molt que innovin en els debats electorals i que siguin realment fiscalitzadores amb els polítics que governen.

Un altre aspecte en què els europeus s'han diferenciat dels americans és el format dels debats, propiciat per aspectes comentats anteriorment com és el sistema electoral. A Europa els debats no solen ser cara a cara, excepte en el cas francès. Són debats amb més de dos candidats per reflectir el pluripartidisme que existeix en les democràcies parlamentàries. Un cas molt evident és el català, amb un parlament molt fragmentat i un debat electoral amb set candidats. A Europa només trobem el cara a cara, un format que facilita l'enfrontament directe i

l'espectacularització, a França fins a l'actualitat i a Espanya abans de la irrupció de Podemos i Ciudadanos. Als Estats Units és el més freqüent. "Els debats americans pel fet de ser només dos candidats enfrontats cara a cara afavoreix que siguin molt més directes. A més, al ser un sistema presidencialista la vida personal dels candidats és molt present durant la campanya", considera Peytibi.

Tots aquests elements explicats són alguns dels que han propiciat que els debats electorals als Estats Units, així com tot el cicle electoral americà, generin un gran circ mediàtic al seu voltant que capti l'atenció de milions d'espectadors. La capacitat de generar aquest interès no la tenen els mitjans a Europa, tot i que hi ha elements que s'han anat incorporant als debats electorals europeus.

Per tant, hem pogut observar que hi ha més diferències que semblances entre els debats electorals en la televisió dels Estats Units i els europeus, tot i que parteixen d'un mateix origen i, per tant, les referències i algunes elements en comú són inevitables. Alhora, veiem que en l'evolució que han experimentat en els últims anys els debats americans i els europeus, en molts aspectes ho han fet paral·lelament. És a dir, tenint en compte les diferències que hi ha entre els dos territoris però incorporant innovacions i tendències similars. L'exemple més clar seria la incorporació de les xarxes socials com a part dels debats i també l'ús de la pantalla dividida. En l'aspecte de les innovacions sí que és cert que s'observa que els Estats Units i la indústria mediàtica americana han anat per davant de les televisions europees, a les que ha costat més incorporar elements tecnològics nous als debats electorals.

6. Bibliografia

Albert Medrán (2017). *Debate Macron - Le Pen: todo lo que debes saber*. Consultat el 3 de maig de 2017. <http://albertmedran.com/2017/05/03/debate-macron-le-pen-todo-lo-que-debes-saber/>

Altheide, David i Snow, Robert (1979). *Media Logic*. California: SAGE Publications.

Ana Pastor modera en La Sexta 'El Debat' entre los candidatos a las catalanas del 27S. La Sexta (2015). Data de consulta: 14-1-2017. http://www.lasexta.com/noticias/nacional/elecciones-cataluna-2015/ana-pastor-modera-debate-candidatos-elecciones-catalanas-27s_2015091957248c114beb28d44600b667.html

Anstead, Nick (2016) *A different beast? Televised election debates in parliamentary democracies*. The International Journal of Press/Politics. London School of Economics and Political Science.

Arceo, José Luis (2007). *Debates electorales televisados*. La Coruña: Netbiblo.

BBC News (2010). *The Debates*. Data de consulta: 12-1-2017. http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/politics/election_2010/the_debates/default.stm

BBC News (2010). *Q&A Prime ministerial debates*. Data de consulta: 12-1-2017. http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/politics/election_2010/8587362.stm

BBC News (2010). *Ministerial debates. Programme Format*. Data de consulta: 12-1-2017. http://www.bbc.co.uk/blogs/theeditors/pm_debates_programme_format.pdf

Carrascal, José María (2015). *Aznar vs. González: así fue el primer debate televisado de la historia en España*. ABC. Data de consulta: 12-1-2017. http://www.abc.es/elecciones/elecciones-generales/abci-aznar-gonzalez-primer-debate-televisado-historia-espana-201512060351_noticia.html

Clark, Josh (2009). *How presidential debates work*. HowStuffWorks. Data de consulta: 11-1-2017. <http://people.howstuffworks.com/debate1.htm>

Cockerell, Michael (2010). *Why 2010 will see the first TV leaders election debate*. BBC News. Data de consulta: 12-1-2017. http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/politics/election_2010/8612153.stm

Commission On Presidential Debates. <http://www.debates.org/>. Data de consulta: 12-1-2017.

Débat de l'entre-deux-tours: la petite histoire des plans de coupe. Le Figaro. Consultat el 5 de maig de 2017. http://tvmag.lefigaro.fr/programme-tv/debat-de-l-entre-deux-tours-la-petite-histoire-des-plans-de-coupe_44e26d7e-2fd4-11e7-85ee-3d8b9af4ab90/

Débat Le Pen-Macron, 2h30 d'invectives. Le Figaro. Consultat el 5 de maig de 2017. <http://www.lefigaro.fr/elections/presidentielles/2017/05/03/35003-20170503LIVWW00339-en-direct-debat-presidentielle-macron-le-pen.php>

El ultimo debate antes del referendum del Brexit en el emblemático Wembley Arena. RTVE (2016). Data de consulta: 12-1-2017.

<http://www.rtve.es/alacarta/videos/telediario/ultimo-debate-televisado-antes-del-referendum-del-brexit-emblematico-wembley-arena/3642351/>

El salario universal y la deuda centran el ultimo debate de la izquierda francesa (2017). RTVE. Data de consulta: 23-1-2017.

<http://www.rtve.es/noticias/20170119/salario-universal-deuda-centran-ultimo-debate-izquierda-francesa/1476160.shtml>

Guia per seguir els debats electorals. Diari Ara (2015). Data de consulta: 14-1-2017.

http://www.ara.cat/media/ofereix-aquest-dijous-debat-llista_0_1432656844.html

Gutiérrez-Rubí, Antoni (2015). *Tramoyas y tramas*. Blog personal. Consultat el 17 de maig de 2017. <http://www.gutierrez-rubi.es/2015/02/02/tramoyas-y-tramas/>

Historia ilustrada de los debates electorales en television. Público (2016). Data de consulta: 12-1-2017. <http://www.zeleb.es/tv/n/historia-ilustrada-de-los-debates-electorales-en-television-05899>

Jo pregunto, el nou format de TV3 en què els ciutadans preguntaran al president de la Generalitat. CCMA (2017). Data de consulta: 24-1-2017.

<http://www.ccma.cat/tv3/jo-pregunto-el-nou-format-de-tv3-en-que-els-ciutadans-preguntaran-al-president-de-la-generalitat/noticia/2765195/>

Junta Electoral Central (2015). *Acuerdo 516/2015*.

http://www.juntaelectoralcentral.es/cs/jec/doctrina/acuerdos?packedargs=anyo sesion=2015&idacuerdoinstruccion=35777&idsesion=863&template=Doctrina%2FJEC_Detalle

Kishan Thussu, Daya (2007). *News as Entertainment*. Londres: SAGE Publications.

Kraus, Sidney (1988). *Televised presidential debates and public policy*. New Jersey: Lawrence Erlbaum.

Marín, Benjamín (2006). *Modelos y formatos de debates electorales cara a cara por television*. Data de consulta: 17-1-2017.

<http://www.revistaccinformacion.net/ARTICULOS/2006%20Estela/2006.3%20Modelos%20y%20formatos%20de%20debates%20electorales.Cara%20a%20cara%20por%20televisi%C3%B3n.Benjam%C3%ADn%20Mar%C3%ADn.pdf>

MAZZOLENI, Gianpietro i SCHULZ, Winfried (1999) "Mediatization" of Politics: A Challenge for Democracy?, *Political Communication*, 16:3, 247-261.

McGinniss, Joe (1970). *Cómo se vende un presidente*. Barcelona: Ediciones Península.

Millstein, Seth (2015). *The history of presidential debates*. Digg.com. Data de consulta: 11-1-2017. <http://digg.com/2015/presidential-debates-history>

Most Say Presidential Debates Influence Their Vote. Pew Research Center (2012).

Data de consulta: 10-2-2017. <http://www.pewresearch.org/daily-number/most-say-presidential-debates-influence-their-vote/>

Padilla Castillo, Graciela (2014). *La espectacularización del debate electoral: estudio del caso en Estados Unidos*. Universidad Complutense de Madrid. Data de consulta: 10-2-2017.

<https://www.google.es/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved=0ahUKEwjbla2phrjQAhVCthoKHbmcBf0QFggbMAA&url=https%3A%2F%2Fwww.revistaccinformacion.net%2FARTICULOS%2F2006%20Estela%2F2006.3%20Modelos%20y%20formatos%20de%20debates%20electorales.Cara%20a%20cara%20por%20televisi%C3%B3n.Benjam%C3%ADn%20Mar%C3%ADn.pdf>

2F%2Fdialnet.unirioja.es%2Fdescarga%2Farticulo%2F4899392.pdf&usg=AFQjCNFqBWwSRE7b89on-ANgV-oDySOGAw&sig2=t9HU-Xl5VVHjkHqCd0P6jQ&bvm=bv.139250283,d.d2s

Pascual, Rosa (2012). *38 años de debates presidenciales en Francia*. El País. Data de consulta: 12-1-2017.

http://internacional.elpais.com/internacional/2012/05/02/actualidad/1335957261_036904.html

Presidential debates and their effects: An updated research roundup. Journalist's Resource. Data de consulta: 10-2-2017.

<http://journalistsresource.org/studies/politics/elections/presidential-debates-effects-research-roundup>

Ripollés, Andreu Casero; Badenes, Sara Ortells i Cedillo, Gloria Rosique (2014). *La espectacularización de la política. Consecuencias democráticas de la disolución de las fronteras entre información, entretenimiento y privacidad en la era digital*. Telos: Cuadernos de comunicación e innovación, 99: 45-54.

Saparrow, Andrew (2016). *EU referendum TV debate: Farage rejects archbishop's racism claims*. The Guardian. Data de consulta: 12-1-2017.

<https://www.theguardian.com/politics/blog/live/2016/jun/07/eu-referendum-tv-debate-fergusson-farage-face-brexiteer-grilling-live>

Schedule: When Hillary Clinton and Donald Trump will debate. Washington Post. Data de consulta: 12-1-2017.

<https://www.washingtonpost.com/graphics/politics/2016-election/presidential-debate-schedule/>

Simón, Marian (2015). *Cinco debates electorales en 38 años de democracia*. Politizen. Data de consulta: 14-1-2017. <http://politizen.info/cinco-debates-electorales-en-38-anos-de-democracia/>

Simón, Marian (2015). *Debates electorales en Europa*. Politizen. Data de consulta: 12-1-2017. <http://politizen.info/debates-electorales-en-europa/>

Stein, Jill (2016). *It is undemocratic to exclude me and Gary Johnson from presidential debates*. The Guardian. Data de consulta: 11-2-2017. <https://www.theguardian.com/commentisfree/2016/sep/06/jill-stein-presidential-debates-undemocratic-gary-johnson>.

Téllez, Nilsa; Muñiz, Carlos i Ramírez, Jacobo (2010). *Función discursiva en los debates televisados. Un estudio transcultural de los debates políticos en México, España y Estados Unidos*. Palabra Clave. Data de consulta: 14-3-2017. <http://palabraclave.unisabana.edu.co/index.php/palabraclave/article/view/1763>

Tengo una pregunta para usted. Wikipedia. Data de consulta: 24-1-2017. https://es.wikipedia.org/wiki/Tengo_una_pregunta_para_usted

Torres, Gabriela (2003). *TV3 y TV1 emiten hoy el único debate de los candidatos*. Data de consulta: 14-1-2017. http://elpais.com/diario/2003/11/07/catalunya/1068170851_850215.html

United Kingdom general election debates. Wikipedia (2010). Data de consulta: 12-1-2017.

https://en.wikipedia.org/wiki/United_Kingdom_general_election_debates_2010

United Kingdom general election debates. Wikipedia (2015). Data de consulta: 12-1-2017.

https://en.wikipedia.org/wiki/United_Kingdom_general_election_debates, 2015

Uribe, Rodrigo i Gunter, Barrie (2007). *Are 'Sensational' News Stories More Likely to Trigger Viewers' Emotions than Non-Sensational News Stories? A Content Analysis of British TV News*. *European Journal of Communication*, 22(2), 207-228.

Walk-Morris, Tatiana (2016). *The future of political fact-checking*. Nieman Reports. Data de consulta: 10-2-2017. <http://niemanreports.org/articles/the-future-of-political-fact-checking/>

Enllaços dels debats analitzats:

Final Presidential Debate 2012 Complete. Youtube ABC News. Consultat el 5 d'abril de 2017. <https://www.youtube.com/watch?v=hx1mjT73xYE>

First Presidential Debate 2016. Youtube The New York Times. Consultat el 5 d'abril de 2017. <https://www.youtube.com/watch?v=gitYtuF61il>

The Second Presidential Debate: Hillary Clinton and Donald Trump (Full Debate). Consultat el 9 d'abril de 2017. NBC News. <https://www.youtube.com/watch?v=FRlI2SQ0Ueg>

Final 2016 Presidential Debate (Full). The New York Times. Consultat el 15 d'abril de 2017. https://www.youtube.com/watch?v=Z_pEb1bDN-w

BBC EU Brexit Referendum: The Great Debate. Consultat el 19 d'abril de 2017. <https://www.youtube.com/watch?v=HmGcsxeHFtg&t=55s>

Débat de l'entre-deux-tours: Marine Le Pen / Emmanuel Macron. LCI. Consultat el 5 de maig de 2017. <https://www.youtube.com/watch?v=iOAbBdlWgz0>

Debate a cuatro. Consultat el 22 d'abril de 2017. <https://www.youtube.com/watch?v=E7rPzrionVU>

Gran debat eleccions al Parlament 2015. Consultat el 23 d'abril de 2017. <https://www.youtube.com/watch?v=57uFfPfyi3U&t=4073s>

7. Annexos

Entrevista 1

Entrevista a **Gabriel Colomé**, professor de Ciència Política i Periodisme a la Universitat Autònoma de Barcelona, Director del Màster en Marketing Polític de l'Institut de Ciències Polítiques i Socials (ICPS) i membre fundador de l'Asociación de Comunicación Política (ACOP)

Les eleccions americanes es caracteritzen per tenir un cicle electoral molt llarg i un circ mediàtic important. Com afecta això als debats i les grans audiències?

Als Estats Units quan estan en campanya tu no te n'adones pel carrer. No hi ha cartells ni banderoles com passa aquí. Això és perquè allà la gent es mou en cotxe, no passegen. Per tant, la televisió té un paper molt més central en la campanya, amb els espots publicitaris i amb els debats electorals. Per això els debats tenen tanta audiència, perquè la gent hi arriba amb expectatives després d'un procés llarg però sobretot perquè són molt importants en les campanyes. Aquí, en canvi, els espots publicitaris tenen poca importància i el resultat és que la qualitat dels anuncis que fan els partits és molt inferior als que fan als Estats Units.

I quina importància té el format del debat en el seu desenvolupament? Que sigui cara a cara, per exemple.

És evident que els cara a cara propicien molt l'enfrontament directe entre els candidats, també que tant França com els Estats Units siguin sistemes presidencialistes i per tant és diferent que als altres països. Però precisament en els debats de l'últim any entre Trump i Clinton i el francès entre Le Pen i Macron hi ha un altre factor en joc. Trump i Le Pen són dos personatges antisistema, ho desmunten tot. No són polítics i juguen a anar contra l'establishment, que representen Clinton i Le Pen. Le Pen va al debat a destrossar Macron, que entra en el joc i se'n surt prou bé. Per això és més de Juego de Tronos que no un debat habitual. Els debats francesos anteriors havien estat radicalment diferents, el to no tenia res a veure. En el cas de Trump també. Trump és un animal mediàtic, no és un polític. Ha treballat a la televisió durant molts anys i això es nota, sap com funciona el mitjà i com s'ha de moure per desactivar el seu contrincant. En el segon

debat, que estan de peu, hi ha un moment que Clinton està responent i Trump va caminant i es col·loca darrere seu. En aquest moment la gent ja ha deixat d'escoltar el que estava dient Clinton per estar pendents del que fa ell. En canvi Clinton és una política i se la veu agarrotada davant les càmeres. Té importància el format, però hi ha altres elements en joc.

La mediatització de la política ha alterat també els debats electorals i tota la cobertura que se'n fa. Però encara hem vist pocs exemples d'innovació tecnològica i la incorporació de les tecnologies en els debats.

S'ha innovat poc perquè els partits no estan disposats a arriscar en aquest àmbit. És difícil que es produeixin canvis quan el model actual ja els va bé als partits polítics. A més, molts debats els produeixen els mitjans públics, i els que tenim a Espanya i a Catalunya no hi estan interessats.

A Europa a partir dels anys 70 es van començar a estendre els debats. Al Regne Unit, però, fins l'any 2010 no es va celebrar el primer debat televisat per unes eleccions generals. França té més tradició, el primer va ser l'any 1974, però tampoc ha sigut amb la regularitat d'EUA.

França, després dels Estats Units, és el país que té més tradició pel que fa a debats electorals. El Regne Unit no és un país on hi hagi tradició perquè ells debaten al Parlament. El Primer Ministre s'enfronta cada setmana al Parlament, que entenen que és el lloc on s'ha d'anar a debatre. Per tant, no hi veuen la necessitat. A més, els polítics van contínuament a la BBC per ser entrevistats i per participar en programes on es sotmeten a les preguntes del públic. La BBC és un mitjà públic neutral i fort, i els polítics hi van sovint per ser entrevistats per periodistes. El debat sobre el Brèxit és una excepció, una raresa, i no es pot posar en la mateixa condició que els altres debats electorals. És un debat sobre un referèndum, que és o blanc o negre, no sobre diferents opcions polítiques.

Quan es parla dels debats electorals sempre es menciona la influència que ha tingut en la comunicació política el debat Nixon-Kennedy (1960). Va ser així realment o s'ha convertit en un mite?

Està clar que té una part de mite creat per la televisió. Va ser un debat que es va emetre per televisió i per la ràdio, i els que el van seguir per la ràdio van dir que

havia guanyat Nixon i els que ho van fer per la televisió van donar com a guanyador a Kennedy. Nixon estava malalt i suava molt, i no s'havia maquillat. Kennedy, en canvi, era jove, ben vestit i en bona forma. En els debats televisius la gent reté en gran part el que veu, més que no el que es diu. Per això va ser tant decisiu.

Perquè no ha sorgit un organisme com la Comission on Presidential Debates (CPD)?

Al haver-hi molts més partits és difícil que s'arribi a un acord per crear un organisme així. I, com he dit, no existeix l'interès perquè això succeeixi.

Entrevista 2

Entrevista a Xavier **Peytibi**, polític, assessor de comunicació política i pública i professor de Màster de Comunicació Política a la Universidad Camilo José Cela, Universitat Autònoma de Barcelona i Universidad Carlos III, entre d'altres.

Les eleccions americanes es caracteritzen per tenir un cicle electoral molt llarg i un circ mediàtic al voltant molt important. Com afecta això als debats i al seu format?

Sí, entre primàries i tot el procés dura un any i mig i els debats són un element molt important. La tipologia de debats varia molt segons el país, i les regles de cada un afecten moltíssim en com serà el debat en si. Si tu fas com a Catalunya o Espanya o fins i tot a França, que són debats molt tancats i estrictes el resultat és que seran molt avorrits. Per això el més difícil dels debats és negociar-lo i és molt difícil fer debats amb molta gent, perquè cadascú vol el que és millor pel seu candidat. Si jo tinc un candidat més baix voldré que estiguin asseguts, i si el meu candidat és bo en els debats voldré que sigui més obert. Tu pots tenir el millor candidat del món, fer un debat molt molt tancat i els candidats ho porten tot molt preparat per no cagar-la i tenen poc marge de maniobra. I la clau és no cometre cap error greu i acabar l'últim amb un bon discurs final, perquè és amb el que la gent es queda.

En canvi, son debats en els quals en general es parla poc de polítiques públiques (*policies*), de les actuacions concretes de cada un quan guanyin les eleccions.

Sí i no, no estic del tot d'acord amb això. Als Estats Units els debats entre Trump i Clinton eren molt personalistes i ningú discutia de polítiques públiques, sinó que es van centrar en els escàndols de Trump i els emails de Clinton. Perquè Trump tenia aquesta estratègia d'atacar i anar contra l'establishment que Clinton representava. Li era favorable per als seus votants. Però els debats de 2008 entre Obama i McCain també van ser molt personalistes, perquè a Obama l'atacaven perquè no tenia experiència. I en canvi l'any 2012 en els tres debats entre Obama i Romney sí que es va parlar molt de polítiques públiques, sobretot d'economia i atur. Depèn molt del context electoral del moment, de les estratègies de campanya i dels dos candidats. A més, l'anterior campanya a Catalunya també va ser molt

personalista, tots contra Artur Mas. Es va parlar molt d'independència, però no de polítiques públiques.

Perquè no ha sorgit aquí un organisme com la Comission on Presidential Debates (CPD)? Més partits, més difícil posar-se d'acord?

Sí, aquí ho va intentar Manuel Campo Vidal amb l'Academia de las Artes y Artes de la Televisión de España, però no va tenir èxit. I és cert que la falta d'un organisme com aquest, que no ha aparegut per la falta de cultura de fer debats a Europa, ha dificultat que en molts països no s'hagin consolidat els debats com un element fix de les campanyes, que als Estats Units sí que ho són.

Però encara hem vist pocs exemples d'innovació tecnològica i la incorporació de les noves tecnologies en els debats. Als Estats Units, per exemple, aquesta última campanya gairebé tots els grans mitjans han impulsat una secció de Fact Check.

Aquí estem encara molt lluny de tot això, sembla que hi ha algun inici d'intent d'importar el fact checking, però poc a poc. Fins hi tot hi ha partits pels quals he treballat que durant els debats tenen un equip per fer fact check i anar comprovant si el que diuen els altres polítics és veritat o no. I immediatament poden fer tuits dient que és fals el que diu el contrari. Aprofitant el fenomen de la doble pantallització.

Un debat electoral no és només el debat. És preparar el candidat abans però també preparar l'equip del candidat. I l'equip de verificadors de les declaracions del contrari. Però això depèn de si el partit és gran i té capacitat.

Els debats als Estats Units són molt més directes entre els dos candidats, que es treuen tots els draps bruts de cada un. Això es deu a que sigui un format de cara a cara?

Sí, els debats americans pel fet de ser només dos candidats enfrontats cara a cara afavoreix que siguin molt més directes. A més, al ser un sistema presidencialista la vida personal dels candidats és molt present durant la campanya. Però cal tenir en compte que aquestes darreres eleccions l'aparició de Donald Trump fa que sigui un debat difícilment comparable i extrapolable al que són normalment els debats americans.

El mateix amb Marine Le Pen a França?

Sí, són dos personatges que pel fet de ser outsiders i anar obertament en contra del sistema polític establert dificulten extrapolar i comparar amb altres debats del mateix país.

Els debats tenen xifres d'audiències brutals però després les xifres diuen que influeixen poc en el vot de la gent.

Fitxes tècniques dels debats analitzats

Fitxa tècnica nº 1

Nom del programa	The Candidates Debate	
Data d'emissió	22 d'octubre de 2012.	
Hora	21h a 22:30h (Eastern Time).	
Localització	Lynn University. Boca Raton, Florida.	
Es pot recuperar online?	Sí.	
Cadena/es d'emissió	ABC News.	
Titularitat del canal	Privada.	
Temps total del debat	92 minuts.	
S'emet sencer?	Sí.	
Té interrupcions?	No.	
Quantes i durada	-	
Són publicitàries?	-	
Moderador/s	Bob Schieffer, periodista polític de la cadena CBS.	
Candidats	Barack Obama, president dels EUA i candidat del Partit Demòcrata. Mitt Romney, candidat del Partit Republicà.	
Participació del públic?	No.	
Participació exterior*	No.	
Nº de blocs del debat	3 grans blocs, cada un d'ells dividit en dos segments.	
Temps de cadascú	Cada segment del debat consta de 15 minuts. El moderador introdueix el tema i fa una pregunta inicial a cada candidat, que té 2 minuts per respondre. A continuació s'obre el debat durant 8 minuts més.	
Temàtiques	El debat es va focalitzar en política exterior. Es va debatre sobre l'orient mitjà, armes nuclears, Iraq, Iran, China o la primavera àrab, entre altres. Tot i això, també van sorgir durant la conversa l'educació i la sanitat del país.	

*El moderador recull preguntes de les xarxes?

Fitxa tècnica nº 2

		Observacions
Nom del programa	The First Presidential Debate	El títol del programa varia lleugerament segons la cadena d'emissió.
Data d'emissió	26 de setembre de 2016	
Hora	21h - 22:30h (Eastern Time)	
Localització	Hofstra University. Hempstead, New York.	
Es pot recuperar online?	Sí.	
Cadena/es d'emissió	NBC, C-SPAN i Bloomberg Politics. A més, altres mitjans de comunicació digital o portals de notícies també van oferir a través de les seves plataformes senyal en directe del debat.	
Titularitat del canal	Els tres canals són privats.	
Temps total del debat	95 minuts.	La durada total del debat inclou la introducció inicial del moderador.
S'emet sencer?	Sí.	
Té interrupcions?	No.	
Quantes i durada	-	
Són publicitàries?	-	
Moderador/s	Lester Holt, presentador del programa NBC Nightly News.	
Candidats	Hillary Clinton, candidata del Partit Demòcrata. Donald Trump, candidat del Partit Republicà.	
Participació del públic?	No. Només està permès aplaudir a l'inici i final del debat, tot i que hi va haver aplaudiments espontanis en algun moment del debat.	
Participació exterior*	No.	
Nº de blocs del debat	3 grans blocs dividits en 2 segments cada un.	
Temps de cadascú	Cada segment té 15 minuts de duració. Comença amb una pregunta del moderador i el primer candidat té 2 minuts per respondre. Després l'altre candidat també té 2 minuts per respondre a la mateixa pregunta. A continuació s'obren 10 minuts de discussió entre els dos. L'ordre d'inici del debat es va decidir llançant una moneda a l'aire.	
Temàtiques	<i>Achieving Prosperity</i> , sobre la creació d'ocupació i l'economia americana. <i>'America's direction'</i> , sobre immigració, medi ambient i sanitat, entre altres. <i>'Securing America'</i> , sobre ciber atacs, seguretat nacional i política exterior.	

*El moderador recull preguntes de les xarxes?

Fitxa tècnica nº 3

		Observacions
Nom del programa	The Second Presidential Debate	El títol del programa varia lleugerament segons la cadena d'emissió.
Data d'emissió	9 d'octubre de 2016	
Hora	21h - 22:30h (Eastern Time)	
Localització	Washington University. St. Louis, Missouri.	
Es pot recuperar online?	Sí.	
Cadena/es d'emissió	CBS, NBC, C-SPAN i Bloomberg Politics. A més, altres mitjans de comunicació digital o portals de notícies també van oferir a través de les seves plataformes senyal en directe del debat.	
Titularitat del canal	Canals de titularitat privada.	
Temps total del debat	95 minuts.	La durada total del debat inclou la introducció inicial dels moderadors.
S'emet sencer?	Sí.	
Té interrupcions?	No.	
Quantes i durada	-	
Són publicitàries?	-	
Moderador/s	Martha Raddatz, periodista d'ABC News, i Anderson Cooper, periodista presentador d' <i>Anderson Cooper 360º</i> a la CNN.	
Candidats	Hillary Clinton, candidata del Partit Demòcrata. Donald Trump, candidat del Partit Republicà.	
Participació del públic?	El segon debat té un format de Town Hall Meeting. Per tant, sí que hi ha participació del públic present al plató. Els participants van ser escollits per l'empresa d'enquestes Gallup i els moderadors seleccionaran quins d'ells podran fer la seva pregunta als candidats.	
Participació exterior*	Els moderadors van traslladar als candidats preguntes formulades a través de les xarxes socials.	
Nº de blocs del debat	Debat no estructurat en blocs	
Temps de cadascú	Els candidats van respondre a 23 preguntes formulades per membres de l'audiència i també fetes pels dos moderadors. Cada un tenia 2 minuts per respondre la pregunta i a continuació el moderador disposava d'un minut extra per afegir algun element que afavoreixi més discussió entre els dos candidats.	
Temàtiques	Les temàtiques tractades en les preguntes eren lliures i no les sabien els candidats. En el transcurs del debat alguns dels temes que es van tractar van ser les gravacions de Trump i els emails de Clinton, l'Obamacare, islamofòbia i refugiats sirians, wikileaks, la guerra a Síria, lideratge, justícia, energia i llocs de treball.	

*El moderador recull preguntes de les xarxes?

Fitxa tècnica nº 4

		Observacions
Nom del programa	The Third Presidential Debate	El títol del programa varia lleugerament segons la cadena d'emissió.
Data d'emissió	19 d'octubre de 2016	
Hora	21h - 22:30h (Eastern Time)	
Localització	University of Nevada, Las Vegas. Paradise, Nevada.	
Es pot recuperar online?	Sí.	
Cadena/es d'emissió	CBS, NBC i C-SPAN. A més, altres mitjans de comunicació digital o portals de notícies també van oferir a través de les seves plataformes senyal en directe del debat.	
Titularitat del canal	Canals de titularitat privada.	
Temps total del debat	93 minuts.	La durada total del debat inclou la introducció inicial del moderador.
S'emet sencer?	Sí.	
Té interrupcions?	No.	
Quantes i durada	-	
Són publicitàries?	-	
Moderador/s	Chris Wallace, periodista i comentarista polític a la cadena FOX.	
Candidats	Hillary Clinton, candidata del Partit Demòcrata. Donald Trump, candidat del Partit Republicà.	
Participació del públic?	No. Només està permès aplaudir a l'inici i final del debat, tot i que es van produir aplaudiments espontanis en algun moment del debat.	
Participació exterior*	No.	
Nº de blocs del debat	3 grans blocs, cada un d'ells dividit en 2 segments.	
Temps de cadascú	Cada segment té 15 minuts de duració. Comença amb una pregunta del moderador i el primer candidat té 2 minuts per respondre. Després l'altre candidat també té 2 minuts per respondre a la mateixa pregunta. A continuació s'obren 10 minuts de discussió entre els dos. L'ordre d'inici del debat es va decidir llançant una moneda a l'aire.	
Temàtiques	Els temes escollits pel moderador van ser: el deute nacional, la immigració, economia, Supreme Court, política exterior i si els candidats creuen que són o no adequats per ser presidents del país.	

*El moderador recull preguntes de les xarxes?

Fitxa tècnica nº 5

Nom del programa	The Great Debate	
Data d'emissió	21 de juny de 2016.	
Hora	20h.	
Localització	Wembley Arena.	
Es pot recuperar online?	Sí.	
Cadena/es d'emissió	BBC One.	
Titularitat del canal	Titularitat pública.	
Temps total del debat	104 minuts.	
S'emet sencer?	Sí.	
Té interrupcions?	Sí.	
Quantes i durada	3 pauses de 5 minuts cadascuna.	
Són publicitàries?	No. Són connexions amb un altre plató on hi havia un segon debat entre 5 personatges per bàndol que han participat en les respectives campanyes.	
Moderador/s	David Dimbleby, periodista polític i presentador del programa de la BBC <i>Question Time</i> .	
Participants	Representant l'opció del <i>Leave</i> : l'exalcalde de Londres Boris Johnson, la parlamentària del Partit Laborista Gisela Stuart i la ministra d'energia conservadora Andrea Leadsom. En representació del <i>Remain</i> : l'alcalde de Londres Sadiq Khan, la líder dels conservadors escocesos Ruth Davidson i la secretària del Trades Union Congress Frances O'Grady.	
Participació del públic?	Sí. Per cada tema del debat hi ha dos membres de l'audiència, un de cada bàndol; faran dues preguntes que un participant de cada opció política respondrà i després s'obrirà el debat.	
Participació exterior*	No.	
Nº de blocs del debat	Les preguntes de l'audiència es van agrupar en 3 grans seccions segons el tema.	
Temps de cadascú	El debat comença amb un breu discurs d'un representant de cada opció resumint breument els seus arguments. A partir d'aquí cada bàndol polític tindrà temps equitatiu per respondre les preguntes.	
Temàtiques	Economia, immigració i el lloc de Gran Bretanya al món.	

*El moderador recull preguntes de les xarxes?

Fitxa tècnica nº 6		
Nom del programa	Debate a cuatro (DEB4TE)	
Data d'emissió	Dilluns 13 de juny de 2016.	
Hora	22h.	
Localització	Palacio Municipal de Condresos, a Madrid.	
Es pot recuperar online?	Sí.	
Cadena/es d'emissió	RTVE.	
Titularitat del canal	Pública.	
Temps total del debat	129 minuts.	
S'emet sencer?	Sí.	
Té interrupcions?	Sí.	
Quantes i durada	1 pausa, de 10 minuts.	
Són publicitàries?	No.	
Moderador/s	Ana Blanco, periodista de TVE, Vincente Vallés, periodista d'Atresmedia, i Pedro Piqueras, periodista de Mediaset.	
Candidats	Mariano Rajoy, president del govern i candidat del PP. Pedro Sánchez, candidat del PSOE. Albert Rivera, candidat de Ciutadans. Pablo Iglesias, candidat de Podemos.	
Participació del públic?	No.	
Participació exterior*	No.	
Nº de blocs del debat	5.	
Temps de cadascú	Els tres primers blocs tenen una durada de 36 minuts, política exterior 10 minuts i per últim 8 minuts perquè cada candidat expliqui els pactes electorals a què està disposat. Cada candidat tindrà una intervenció final d'un minut. El temps de intervenció no està limitat, però els moderadors controlen que el repartiment del temps sigui equitatiu entre els quatre participants.	
Temàtiques	Economia i ocupació, polítiques socials, regeneració democràtica i reformes institucionals, política exterior i pactes postelectorals.	

*El moderador recull preguntes de les xarxes?

Fitxa tècnica nº 7		
Nom del programa	Eleccions 2015. El Debat	
Data d'emissió	20 de setembre de 2015.	
Hora	21:55h.	
Localització	Plató de TV3. Sant Joan Despí.	
Es pot recuperar online?	Sí.	
Cadena/es d'emissió	TV3.	
Titularitat del canal	Pública.	
Temps total del debat	120 minuts.	
S'emet sencer?	Sí.	
Té interrupcions?	Sí.	
Quantes i durada	1 pausa de 6 minuts.	
Són publicitàries?	Sí.	
Moderador/s	Mònica Terribas, periodista presentadora d'El Matí de Catalunya Ràdio.	
Candidats	Raül Romeva, cap de llista de Junts pel Sí. Miquel Iceta, cap de llista del PSC. Xavier Garcia Albiol, candidat del PP. Lluís Rabell, candidat de Catalunya Sí Que Es Pot. Ramón Espadaler, candidat de Unió. Inés Arrimadas, cap de llista de Ciutadans. Antonio Baños, candidat de la CUP.	
Participació del públic?	No.	
Participació exterior*	No.	
Nº de blocs del debat	Debat sense blocs, un debat obert.	
Temps de cadascú	No hi ha un control estricte del temps de cada candidat ni de cada un dels temes tractats. La moderadora reparteix els torns de paraula de manera equitativa.	
Temàtiques	Relacions entre Catalunya i Espanya, economia i ocupació, corrupció i la viabilitat de la independència de Catalunya.	

*El moderador recull preguntes de les xarxes?

Fitxa tècnica nº 8

Nom del programa	2017 Le Débat	
Data d'emissió	3 de maig de 2017.	
Hora	21h.	
Localització	Plaine Saint-Denis, París.	
Es pot recuperar online?	Sí.	
Cadena/es d'emissió	France 2 i TF1.	
Titularitat del canal	France 2 és el canal públic francès i TF1 és un canal de titularitat privada.	
Temps total del debat	La durada del debat estava prevista en 2 hores però al final va ser de 2 hores 34 minuts.	
S'emet sencer?	Sí.	
Té interrupcions?	No.	
Quantes i durada	-	
Són publicitàries?	-	
Moderador/s	Nathalie Saint-Cricq, cap de política de France 2, i Cristophe Jakubyszyn, cap de política de TF1.	
Candidats	Marine Le Pen, candidata del Front Nacional, i Emmanuel Macron, candidat socioliberal del moviment En Marche!	
Participació del públic?	No hi ha públic convidat al plató.	
Participació exterior*	No.	
Nº de blocs del debat	El debat no està dividit en blocs.	
Temps de cadascú	El temps de cadascú va controlat amb dos cronòmetres situats a un costat de la taula. Al final del debat va reflectir que el temps utilitzat per cadascú va ser molt equitatiu: 1:02:50 Marine Le Pen i 1:02:32 Emmanuel Macron.	
Temàtiques	Els moderadors van escollir un conjunt de temes per anar conduint el debat, però es va deixar als candidats llibertat perquè el debat flueixi. Els grans temes que van protagonitzar el debat van ser: economia, terrorisme, educació i Europa. Així, es va tractar el dret al treball, les propostes programàtiques de cada candidat en matèria d'indústria, impostos, la Unió Europea, l'euro, la seguretat social, la lluita antiterrorista i la radicalització religiosa i l'educació, entre d'altres. El debat va estar fortament marcat pels atacs personals continus de Le Pen cap a Macron i les respostes d'aquest.	

*El moderador recull preguntes de les xarxes?

Taules d'anàlisi

Taula d'anàlisi nº 1 Tercer debat eleccions presidencials EUA 2012

Primers 5 minuts del debat:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
0:00 - 0:33	Introducció	Introducció	Moderador	33 segons	-	-	-
0:34 - 1:05		Entrada candidats	-	-	-	-	-
1:05 - 2:45		Explicació de les normes del debat i introducció del primer bloc.	Moderador	1 minut 40 segons			
2:45 - 4:53	Orient Mitjà i el nou terrorisme	Guerra de Líbia	Mitt Romney	2 minuts 8 segons	Baixa	No	-
4:54 - 7:02			Barack Obama	2 minuts 8 segons	Baixa	No	-

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Paper del públic	Grafisme
-	-	-	-	-	El debat comença amb un pla mig del moderador que es va tancant progressivament.	Aplaudiments arribada dels dos candidats	El grafisme, excepte en alguna ocasió puntual, es manté uniforme durant tot el debat. A la part inferior de la pantalla hi ha un fragment blanc on hi posa The Candidates Debate, un hashtag i el logotip de la cadena
-	-	-	-	6 canvis de plans per mostrar l'entrada a l'escenari dels candidats i la salutació dels dos candidats amb el moderador del debat.	Pla general del plató. Pla mig arribada Obama. Pla mig arribada Romney. Pla general encaixada de mans dels dos candidats i el moderador. Pla general del plató amb el públic.	Aplaudiments.	-
							-
No	-	La transició entre els dos candidats és natural. Romney finalitza la seva intervenció i el moderador dona pas a Obama.	Flexible.	Comença amb pla mig de Romney durant agraïments però durant la resposta mostren pantalla dividida amb un primer pla de cada un dels candidats.	Pla mig del candidat que parla però quan entren en tema de debat s'alternen plans mitjos del candidat amb la pantalla dividida dels dos candidats.	-	Durant la resposta mostren en pantalla un mapa de Líbia i informacions amb dades i fets rellevants de la relació entre EUA i Líbia
No	-	El moderador no talla la intervenció del candidat perquè aquest s'ajusta al temps donat per respondre la pregunta inicial.	Flexible.	Durant tota la intervenció del candidat la pantalla està dividida mostrant les cares dels dos polítics.	Plans curts dels dos candidats alhora amb la pantalla dividida.	-	-

5 minuts d'especial tensió:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
36:53 - 38:16	Defensa nacional	Dimensió de l'exèrcit	Mitt Romney	1 minut 23 segons	Mitja	Sí	Romney no responia la pregunta feta pel moderador.
38:19 - 40:16			Barack Obama	1 minut 57 segons	Mitja	No	-
40:17 - 41:45			Mitt Romney	1 minut 28 segons	Alta	Sí	Desacord amb les declaracions que està fent l'altre candidat
41:46 - 42:56			Barack Obama	1 minut 10 segons	Alta	No	-

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Paper del públic	Grafisme
Sí	El candidat no estava responent a la pregunta i interromp en dues ocasions.	El moderador passa el torn de paraula a Obama perquè Romney no responia la pregunta.	Flexible	Alhora que el candidat respon la realització incorpora en pantalla dades i informacions per contrastar les afirmacions que fa el candidat. Comença amb pla mig del candidat Romney i després passa a pantalla dividida per mostrar la cara dels dos candidats. Alhora, quan Obama interromp la realització l'enfoca i divideix la pantalla.	Els plans utilitzats son: pla mig de cada candidat, pla mig del moderador i pantalla dividida dels dos candidats. Pla general dels dos candidats i el moderador per canviar el torn de paraula de Romney a Obama.	-	Amb el títol 'FACT' es mostren en pantalla dades i informacions explicant de manera objectiva algun concepte que apareix en el debat.
No	-	El moderador no talla el torn de paraula d'Obama perquè la seva intervenció s'ajusta al temps donat.	Flexible		Plans mig del candidat Obama mentre parla i pantalla dividida dels dos candidats. Es van alternant al llarg de la intervenció.	-	Durant la intervenció d'Obama la realització incorpora a la pantalla un mapa situant Afganistan i informacions sobre el cost de la guerra dels EUA a Afganistan.
Sí	Comunicar el temps restant al candidat		Estricte	En els moments de més tensió del debat i d'interrupcions la realització alterna plans mitjos de cada un dels candidats i la pantalla dividida per mostrar les cares dels dos polítics.	Plans mitjos de cada candidat i pantalla dividida.	-	Es mostren a la pantalla informacions i dades sobre el tema que es debat i tuits fets en directe sobre el debat per personalitats i periodistes. Apareix a la pantalla un càiron on es resumeix una proposta del candidat sobre el tema que s'està debatent.
Sí	Canviar el tema del segment	El moderador, tot i que el debat està en un punt de tensió, canvia el tema i no deixa contestar a Romney tot i la resposta irònica que havia utilitzat Obama.	Estricte		S'alternen plans mitjos dels dos candidats.	-	Amb el títol 'FACT' es mostren en pantalla dades i informacions explicant de manera objectiva algun concepte que apareix en el debat.

A mesura que el debat avança el moderador és més estricte amb el temps de cada un dels candidats i interromp més aviat.

5 minuts finals del debat:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
1:21:36 - 1:24:10	Relacions amb la Xina	Comerç i llocs de treball	Mitt Romney	2 minuts 35 segons	Mitja	Sí	Retreure que anteriorment havia fet una afirmació contradictòria. Es trepitgen mutuament durant uns segons perquè Obama retreu a Romney que durant la campanya havia fet declaracions contradictòries a les que feia en el debat.
1:24:11 - 1:25:55			Barack Obama	1 minut 44 segons	Alta	Sí	No està d'acord amb el que diu Obama. "You are wrong".
1:25:56 - 1:27:28			Mitt Romney	1 minut 28 segons	Alta	No	-
1:27:40 - 1:29:48	Tancament	Discurs final	Barack Obama	2 minuts 8 segons	Mitja	No	-
1:29:49 - 1:32:00			Mitt Romney	2 minuts 11 segons	Mitja	No	-

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Paper del públic	Grafisme
No	-	-	Flexible. El moderador no intervé tot i que Obama interromp el discurs de Romney quan ho creu convenient o no està d'acord amb el que declara.	Pantalla dividida dos candidats. Pla mig del candidat que parla.	Pla mig dels dos candidats i pantalla dividida. S'alternen	-	Tuits en pantalla de periodistes i personalitats rellevants que estan comentant a la xarxa el debat.
No	-	-	El moderador deixa que hi hagi intercanvi d'arguments entre els dos candidats tot i que es trepitgin en alguns moments.			-	Es mostra en pantalla una declaració que va fer Barack Obama un any anterior.
Sí	El moderador posa fi a la intervenció de Romney perquè s'acaba el temps per al debat obert.		Estricte			-	-
No	-	-	Flexible	La realització durant els discursos finals de cada candidat es limita a mantenir la càmera fixa mostrant en pantalla el candidat que parla i demana el vot als espectadors.	Pla mig del candidat que parla.	-	-
No	-	-	Flexible	La realització durant els discursos finals de cada candidat es limita a mantenir la càmera fixa mostrant en pantalla el candidat que parla i demana el vot als espectadors.	Pla mig del candidat que parla.	-	-

Taula d'anàlisi nº 2

Primer debat eleccions presidencials EUA 2016

Primers 5 minuts del debat:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
0:00 - 1:18	Introducció	Introducció	Moderador	1 minut 18 segons	-	-	-
1:19 - 1:45		Entrada candidats	-	-	-	-	-
1:45 - 2:48		Explicació de les normes i el funcionament del debat	Moderador	1 minut 3 segons	-	-	-
2:49 - 4:52	Prosperitat econòmica	Llocs de treball	Hillary Clinton	2 minuts 3 segons	Baixa	No	-
5:00 - 7:10			Donald Trump	2 minuts 10 segons	Baixa	No	-

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Paper del públic	Grafisme
-	-	-	-	L'ús de la realització és molt informatiu. En primer lloc situa l'espectador amb un pla general del plató i després se centra en el moderador, que és qui parla.	Pla general del plató, pla mig del moderador i pla general del plató.	Aplaudiments	No hi ha grafismes en cap moment del debat
-	-	-	-	Es posa èmfasi en l'encontre, la primera trobada cara a cara entre els dos candidats. Per això el pla general de Clinton i Trump quan es van a donar la mà es va tancant.	Pla mig de Hillary Clinton quan entra a l'escenari, pla mig de Donald Trump, pla general dels dos, pla general contrari dels tres protagonistes i el públic de fons.	Aplaudiments	-
-	-	-	-	Mentre el moderador parla la realització només desvia el focus d'ell quan el moderador introdueix els dos participants i quan dirigeix la primera pregunta a Clinton. Aleshores un pla ens mostra el moderador i la candidata d'esquena.	Pla mig del moderador, plans mitjos dels candidats i pla general del plató.	-	-
No	-	No el talla, deixa que la candidata finalitzi els dos minuts per respondre a la primera pregunta.	Flexible	La resposta de la candidata comença amb un pla mig d'ella, però quan fa la primera referència a l'altre candidat la realització passa a pantalla dividida per mostrar les cares dels dos polítics.	Pla mig i pantalla dividida dels dos candidats.	-	-
No	-	No talla la resposta del candidat.	Flexible	Es repeteix el mateix patró. Primer es mostra en pantalla només el candidat que respon, i seguidament es divideix la pantalla per mostrar també les reaccions de l'oponent.	Pantalla dividida, pla mig Trump, pantalla dividida.	-	-

5 minuts d'especial tensió:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
14:31 - 15:58	Prosperitat econòmica	Llocs de treball	Donald Trump	1 minut 27 segons	Alta	Sí	Rebatre una afirmació
15:59 - 16:05			Hillary Clinton	6 segons	Alta	Sí	Rebatre una afirmació
16:06 - 16:09			Donald Trump	3 segons	Alta	Sí	Rebatre una afirmació
16:10 - 16:19			Hillary Clinton	9 segons	Alta	Sí	Rebatre una afirmació
16:19 - 16:24			Donald Trump	5 segons	Alta	Sí	Durant l'intercanvi de retrets els dos candidats parlen l'un a sobre l'altre. És el torn de Clinton però Trump interromp continuament.
16:24 - 17:21			Hillary Clinton	57 segons	Alta	Sí	Rebatre una afirmació de Clinton
17:21 - 17:26			Donald Trump	5 segons	Alta	Sí	
17:26 - 17:30			Hillary Clinton	4 segons	Alta	Sí	
17:31 - 18:10			Donald Trump	39 segons	Alta	Sí	
18:11 - 18:20			Hillary Clinton	9 segons	Alta	Sí	
18:21 - 18:28			Donald Trump	7 segons	Alta	Sí	
18:28 - 18:43			Hillary Clinton	15 segons	Alta	Sí	
18:44 - 18:48			Donald Trump	4 segons	Alta	Sí	Preguntar a l'altre candidat i incidir en una afirmació que ha fet. Pregunta reiteradament ja que Clinton no contesta i continua parlant
18:48 - 18:55			Hillary Clinton	7 segons	Alta	Sí	Parlen els dos candidats alhora.
18:56 - 19:15			Hillary Clinton	19 segons	Alta	Sí	Clinton articula el seu discurs però amb interrupcions contínues de Trump
19:16 - 19:20			Donald Trump	4 segons	Alta	Sí	
19:21 - 19:53			Hillary Clinton	32 segons	Alta	Sí	

5 minuts finals:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
1:32:44 - 1:33:29	Acceptació mútua	Opinió sobre l'altre candidat	Donald Trump	45 segons	Mitja	No	-
1:33:30 - 1:33:52			Hillary Clinton	22 segons	Alta	No	-
1:33:52 - 1:34:32			Donald Trump	38 segons	Alta	No	-
1:34:33 - 1:35:30			Hillary Clinton	57 segons	Alta	Sí	Mentre Clinton parla Trump diu en repetides ocasions que ell no havia dit les paraules que Clinton li estava atribuint.
1:35:31 - 1:36:37			Donald Trump	1 minut 6 segons	Alta	No	-
1:36:46 - 1:37:20		Acceptació dels resultats de les eleccions	Hillary Clinton	34 segons	Baixa	No	-
1:37:21 - 1:38:02			Donald Trump	41 segons	Baixa	No	-

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Paper del públic	Grafisme
Sí	El candidat no estava responent exactament la pregunta feta i el moderador intervé per concretar la pregunta.		Flexible	Pantalla dividida mostrant els dos candidats		-	-
No	-		Flexible	Pantalla dividida		El públic aplaudeix i ovaciona la resposta de Hillary Clinton	-
No	-	Quan finalitza la resposta de Trump intenta canviar de tema però Hillari vol respondre a Trump.	Flexible	Pantalla dividida		El públic aplaudeix i crida en dues ocasions la resposta de Donald Trump	-
No	-		Flexible	Pantalla dividida		Aplaudiments i crits per la resposta de Clinton	-
Sí	Limitar el temps de resposta del candidat	Talla i canvia el tema de debat en el moment en què estan en una discussió personal sobre un dels temes de la campanya: les gravacions de Trump parlant de dones.	Estricte	Pantalla dividida mostrant els dos candidats		Aplaudiments i crits per la resposta de Trump	-
No	-		Estricte	Pantalla dividida		-	-
Sí	El candidat no responia la pregunta feta pel moderador		Estricte	Pantalla dividida		-	-

Taula d'anàlisi nº 3 **Segon debat eleccions presidencials EUA 2016**

Primers 5 minuts del debat:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
0:00 - 0:35	Introducció	Introducció	Moderadors	35 segons	-	-	-
0:35 - 1:00		Entrada candidats	-	-	-	-	-
1:00 - 1:16		Introducció primera pregunta	Moderadors	16 segons	-	-	-
1:17 - 1:34	Preguntes de l'audiència	El to de la campanya presidencial	Membre del públic	17 segons	-	-	-
1:35 - 3:33			Hillary Clinton	1 minut 58 segons	Baixa	No	-
3:35 : 5:42			Donald Trump	2 minuts 7 segons	Baixa	No	-

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Paper del públic	Grafisme
-	-	-	-	La transmissió comença amb un pla elevat del plató i després es tanca per mostrar els dos moderadors.	Pla aeri del plató amb grua, pla mig dels dos moderadors, pla mig del moderador que parla.	-	-
-	-	-	-	Es mostra l'entrada dels dos candidats a l'escenari amb un pla mig de cadascú i canvis ràpids entre un i l'altre. Després pla general dels dos, que es va tancant en el moment quan s'haurien d'haver donat la mà (no ho fan)	Pla mig de cada un dels candidats quan entren i pla general amb grua de l'escenari amb l'audiència.	Aplaudiments	-
-	-	-	-	La realització ens mostra el moderador que introdueix la primera pregunta i els dos candidats quan seuen en els tamborets.	Pla mig del moderador i pla general dels dos candidats.	-	-
-	-	-	-	La realització alterna plans que ens ensenya la persona que fa la pregunta i la cara de Clinton mentre escolta. Chyron amb el nom de la persona que pregunta.	Pla mig de la dona que fa la pregunta. Pla més general on hi surten els dos candidats i la persona del públic que pregunta.	Un membre de l'audiència escollit pels moderadors fa una pregunta	Càiron amb el nom de la persona que fa la pregunta
No	-	-	Flexible	Amb diferents plans la realització ens vol mostrar Clinton contestant la pregunta però alhora la persona del públic a qui va dirigida la resposta.	Pla mig de Clinton quan respon. Pla més obert de Clinton d'esquena i l'audiència escoltant la resposta. Pla obert lateral amb grúa de Clinton contestant la pregunta i els membres de l'audiència escoltant.	-	-
Sí	Marcar final del temps per respondre	El moderador talla la resposta del candidat quan es passa dels 2 minuts per respondre	Estricta	La realització, a diferència de durant la resposta de Clinton, no ensenya en cap moment l'audiència ni la persona que ha fet la pregunta. Això és perquè durant la resposta de Clinton i definitivament amb la de Trump s'han desviat del tema de la pregunta i no han respòs.	Pla general amb grúa de la transició entre un candidat i l'altre. Pla mig del candidat que respon i després de la posició dels dos candidats sobre l'escenari. Primer ús de la pantalla dividida amb els dos candidats alhora en la imatge. Pla més obert de Trump parlant i en segon pla Clinton escolta.	-	-

No responen a la pregunta feta per la persona del públic. Clinton hi fa referència al principi, Trump la ignora.

5 minuts d'especial tensió:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
12:09 - 12:52	Preguntes de l'audiència	Emails de Clinton i gravacions polèmiques de Trump	Moderadora	43 segons	Alta	No	-
12:52 - 14:33			Donald Trump	1 minut 41 segons	Alta	No	-
14:34 - 14:40			Moderadora	6 segons	Alta	No	-
14:41 - 16:44			Hillary Clinton	2 minuts 3 segons	Alta	No	-
16:45 - 19:27			Donald Trump	2 minuts 42 segons	Alta	No	-
19:28 - 19:31			Moderadora	3 segons	Alta	-	-
19:32 - 20:16			Hillary Clinton	44 segons	Alta	Sí	En segon pla fa comentaris negant el que diu Clinton.
20:17 - 20:24			Donald Trump	7 segons	Alta	No	-
20:25 - 20:58			Moderadors	33 segons	Alta	-	-

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Paper del públic	Grafisme
-	-	-	-	La realització mostra la moderadora que fa la pregunta i els dos candidats en pantalla dividida.	Pla mig moderadors, pla mig Trump, pantalla dividida.	-	-
No	-	-	Flexible	Per primera vegada apareix en pantalla algú que no participa en el debat. La realització ens mostra l'expresident Bill Clinton quan Trump hi fa referència.	Pantalla dividida dels dos candidats, pla general amb els dos candidats, pla de Bill Clinton entre el públic, pla mig Trump.	Aplaudiments del públic quan finalitza la intervenció	-
Sí	-	La moderadora intervé per avisar al públic que no es pot aplaudir ni xiular les intervencions dels candidats	-	La realització manté la pantalla dividida mentre la moderadora avisa el públic.		Aplaudiments	-
No	-	-	Flexible		Pantalla dividida amb els dos candidats	Aplaudiments en un moment de la intervenció	-
No	-	-	Flexible		Pantalla dividida amb els dos candidats	-	-
Sí	-	La moderadora intervé per evitar que Clinton canviï de tema i perquè respongui a la intervenció de Trump.	-	Es manté la pantalla dividida dels dos candidats tot i que breument parli la moderadora.		-	-
No	-	-	Flexible		Pla mig Clinton, pla mig trump, pla dels dos candidats.	Riu i aplaudeix els comentaris de Trump	-
-	-	-	Flexible		Pantalla dividida	El públic riu i aplaudeix la breu intervenció de Trump	-
Sí	-	Els moderadors intervenen per recordar al públic que no es pot aplaudir ni cridar. La moderadora fa una pregunta a Clinton.	-		Pantalla dividida mostrant els dos candidats.	-	-

"Because you'd be in jail."

5 minuts finals:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
1:29:33 - 1:29:49	Preguntes de l'audiència	L'altre candidat	Membre del públic	16 segons	Baixa	-	-
1:29:59 - 1:31:37			Hillary Clinton	1 minut 38 segons	Baixa	No	-
1:31:41 - 1:32:22			Donald Trump	41 segons	Baixa	No	-

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Paper del públic	Grafisme
-	-	-	-	En aquesta pregunta la realització ens mostra quina és la reacció dels dos candidats quan l'home del públic fa la pregunta.	Pla mig de la persona que pregunta i pla on s'hi veu d'esquena l'home que pregunta i els dos candidats escoltant.	Un membre de l'audiència seleccionat pels moderadors fa una pregunta als candidats.	Càiron amb el nom del membre del públic que fa la pregunta
No	-	-	Flexible	La realització ens mostra la família de Trump quan Clinton hi fa referència.	Pla mig obert dels dos candidats i en primer pla desenfocats els membres de l'audiència. Pla de la família de Trump, pantalla dividida.	-	-
No	-	El moderador deixa que els dos candidats finalitzin la seva última intervenció, ja que cap dels dos sobrepassa el temps atorgat de dos minuts.	Flexible	La realització es centra en Trump i la resposta que dona a la pregunta del públic. Com que fa referència també a la resposta de Clinton, els dos candidats són mostrats en pantalla dividida.	Pla mig Trump, pantalla dividida.	Aplaudiments finals quan els moderadors acomiaden el debat.	-

Taula d'anàlisi nº 4

Tercer debat eleccions presidencials EUA 2016

Primers 5 minuts del debat:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
0:00 - 1:03	Introducció	El moderador explica les normes i el funcionament del debat i introdueix els dos candidats.	Moderador	1 minut 3 segons	-	-	-
1:04 - 1:20		Entren els candidats a l'escenari	-	-	-	-	-
1:21 - 2:10	Justícia	Supreme Court	Moderador	49 segons	-	-	-
2:11 - 4:18			Hillary Clinton	2 minuts 7 segons	Baixa	No	-
4:28 - 6:21			Donald Trump	1 minut 53 segons	Baixa	No	-

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Paper del públic	Grafisme
-	-	-	-	La realització es centra en el moderador mentre explica les normes.	Pla mig moderador	Aplaudiments quan entren els candidats a l'escenari	No hi ha grafismes ni rètols de contingut en cap moment del debat.
-	-	-	-	Es mostra l'entrada dels dos candidats i un pla general de la seva posició en l'escenari i la posició del moderador.	Pla mig Clinton i Trump. Pla general dels dos i l'escenari	Aplaudiments	-
-	-	-	-	La realització ens mostra el moderador mentre fa la pregunta i els dos candidats a qui va dirigida.	Pla mig moderador i pla general de moderador i els dos candidats a l'escenari.	-	-
No	-	No talla la intervenció perquè no excedeix considerablement el temps donat de 2 minuts.	Flexible	La realització es centra en la candidata que respon la pregunta i mostra en alguns moments també la cara de Trump amb pantalla dividida.	Pla mig Clinton, pantalla dividida.	-	-
No	-	El candidat es limita al temps donat.	Flexible		Pla mig Trump i pantalla dividida	-	-

5 minuts d'especial tensió:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
24:28 - 24:50	Immigració	Fronteres	Moderador	17 segons	Mitja	-	-
24:45 - 24:47			Donald Trump	3 segons	Mitja	No	-
24:49 - 24:54			Moderador	5 segons	Mitja	-	-
24:55 - 26:25		Rússia i la influència de Putin en les eleccions	Hillary Clinton	1 minut 30 segons	Mitja	Sí	Discrepàncies amb les afirmacions de la candidata i per respondre les alusions
26:26 - 26:32			Donald Trump	6 segons	Alta	No	-
26:33 - 26:41			Moderador	8 segons	Alta	-	-
26:41 - 27:48			Donald Trump	1 minut 7 segons	Alta	No	-
27:49 - 27:52			Hillary Clinton	3 segons	Alta	Sí	Atacar clinton
27:53 - 27:57			Donald Trump	5 segons	Alta	Sí	Els dos candidats intercanvien retrets i parlen alhora
27:58 - 28:54			Hillary Clinton	56 segons	Alta	Sí	Interromp per contrarrestar els arguments de Clinton
28:53 - 29:01			Donald Trump	6 segons	Alta	Sí	Els dos candidats parlen alhora
29:01 - 29:18			Hillary Clinton	17 segons	Alta	Sí	
29:16 - 29:30			Donald Trump	14 segons	Alta	No	-
29:23 - 29:49			Moderador	26 segons	Alta	No	-

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Paper del públic	Grafisme
-	-	-	-	La realització es centra en el moderador quan fa la pregunta però mostra també la cara dels dos candidats	Pla mig moderador i pantalla dividida amb els dos candidats	-	-
Sí	Trump interromp el moderador quan feia una pregunta a Clinton, així que el moderador talla per acabar la pregunta.	-	-	Durant la discussió directa entre els dos candidats la realització es limita a la pantalla dividida mostrant les cares dels dos polítics, també quan intervé breument el moderador.	Pantalla dividida	-	-
-	-	-	-	-	Pantalla dividida	El públic riu pel comentari de Trump i el moderador demana silenci	-
No	-	No talla i deixa que l'altre candidat respongui	Flexible	-	Pantalla dividida	-	-
Sí	El públic riu i intervé per demanar silenci	-	-	-	Pantalla dividida	El públic riu la intervenció de Trump	-
-	-	El moderador atura el debat per demanar al públic que estigui en silenci per permetre als candidats debatre	-	El moderador demana al públic que faci silenci i la realització ens mostra en un pla més obert els dos candidats i el moderador que es gira per dirigir-se a l'audiència	Pla general plató i candidats	-	-
No	-	El moderador deixa que els dos candidats intercanviïn arguments	Flexible	Primer ens mostren Trump, que intervé primer, i després torna a la pantalla dividida.	Pla mig Trump i pantalla dividida	-	-
No	-	-	-	Els dos candidats parlen alhora i es contesten continuament. La realització manté la pantalla dividida amb els dos candidats.	Pantalla dividida	-	-
No	-	El moderador no intervé tot i que els dos candidats parlen alhora	Flexible	-	Pantalla dividida	-	-
Sí	Intenta ordenar el debat però els dos candidats parlen alhora sobre ell	-	Flexible	-	Pantalla dividida	-	-
No	-	-	-	-	Pantalla dividida	-	-
No	-	-	-	-	Pantalla dividida	-	-
Sí	-	El moderador frena amb dificultat l'intercanvi de cops perquè el debat s'estava descontrolant	Flexible	-	Pantalla dividida	-	-
Sí	Intenta reiteradament tallar la intervenció de Trump per ordenar el debat i fer una pregunta directa al candidat	El moderador intervé però no canvia el tema, fa una pregunta directa per aconseguir respostes concretes dels candidats	Flexible	-	Pantalla dividida i pla mig moderador quan fa la pregunta a Trump.	-	-

5 minuts finals:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
1:23:48 - 1:25:52	Deute nacional	Els plans de cada candidat per controlar l'endeutament públic	Hillary Clinton	2 minuts 4 segons	Mitja	Sí	Discrepàncies amb el que diu Clinton
1:25:52 - 1:25:56			Donald Trump	4 segons	Mitja	No	-
1:25:56 - 1:26:01			Hillary Clinton	5 segons	Mitja	No	-
1:26:02 - 1:26:04			Moderador	2 segons	Mitja	-	-
1:26:05 - 1:26:17			Donald Trump	12 segons	Mitja	No	-
1:26:17 - 1:27:04			Moderador	47 segons	Mitja	-	-
1:27:05 - 1:28:03			Donald Trump	58 segons	Mitja	No	-
1:28:04 - 1:28:23			Moderador	19 segons	Mitja	-	-
1:28:24 - 1:28:44			Hillary Clinton	20 segons	Mitja	Sí	Trump interromp Clinton per afegir un comentari despectiu sobre ella. Clinton segueix amb el seu discurs, no s'atura.
1:28:45 - 1:28:46			Donald Trump	2 segons	Alta	No	-
1:28:47 - 1:29:33			Hillary Clinton	46 segons	Alta	Sí	Trump interromp Clinton per comentar el que està responent. Clinton no s'atura i segueix amb el seu discurs
1:29:33 - 1:29:35			Donald Trump	2 segons	Alta	No	-
1:29:25 - 1:29:49			Hillary Clinton	24 segons	Mitja	No	-
1:29:49 - 1:30:22			Moderador	33 segons	Baixa	-	-
1:30:23 - 1:31:23			Hillary Clinton	1 minut	Baixa	No	-
1:31:24 - 1:31:26			Moderador	2 segons	Baixa	-	-
1:31:27 - 1:32:33			Donald Trump	1 minut 6 segons	Mitja	No	-
1:32:34 - 1:33:11			Moderador	37 segons	Baixa	-	-

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Paper del públic	Grafisme
Sí	Controlar el temps	-	Estricte. El moderador talla la paraula a Clinton perquè Trump pugui intervenir.	En el gruix del debat la realització manté la pantalla dividida perquè els espectadors vegin les reaccions facials dels dos candidats	Pantalla dividida	-	-
Sí	Controlar el temps	-	Els dos candidats intervenen alhora i el moderador intervé per limitar els temps de resposta		Pantalla dividida	-	-
Sí	Controlar el temps	-			Pantalla dividida	-	-
Sí	Controlar el temps	-			Pantalla dividida	-	-
No	-	-	Estricte		Pantalla dividida	-	-
-	-	El moderador canvia el tema del debat perquè s'acaba el temps i decideix passar a l'últim segment del debat.	Estricte	El moderador intervé i la realització ens el mostra amb un pla mig quan fa la pregunta	Pantalla dividida, pla mig moderador, pantalla dividida	-	-
Sí	Repetir la pregunta perquè el candidat no estava responent	-	Estricte	Tot i que el moderador intervé la realització es manté amb la pantalla dividida	Pantalla dividida	-	-
-	El moderador intervé per fer la pregunta inicial del segment a Clinton	-			Pantalla dividida, pla mig moderador, pla general moderador i clinton, pantalla dividida	-	-
No	-	-			Pantalla dividida	-	-
No	-	-			Pantalla dividida	El públic murmureja després del comentari de Trump	-
No	-	-		En els moments d'interrupcions contínues i dels dos candidats la realització manté en pantalla els dos candidats	Pantalla dividida	-	-
No	-	-			Pantalla dividida	-	-
Sí	S'acaba del temps	-			Pantalla dividida	-	-
-	-	El moderador talla el tema tot i que estava en un punt alt de tensió entre els dos candidats. Tot i això canvia el tema perquè s'acaba el temps i introdueix el segment final del debat.	-		Pantalla dividida, pla general moderador d'esquena i candidats, pla mig moderador, pantalla dividida,	-	-
No	-	-	Estricte		Pantalla dividida, pla mig Clinton.		-
-	-	La candidata finalitza el seu torn de paraula	-		Pantalla dividida		-
No	-	-	Estricte		Pla mig Trump	Aplaudiments al final de la intervenció de Trump	-
-	-	El moderador no talla el candidat perquè es ceneix al temps donat.	-	En la intervenció de comiat del moderador la realització ens mostra primer el moderador, després els dos candidats, després torna al moderador i per últim fa un pla general del plató	Pla mig moderador, pantalla dividida, pla mig moderador, pla general plató.	Aplaudiments finals	-

Taula d'anàlisi nº 5

Debat referèndum Brèxit 2016

Primers 5 minuts del debat:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
0:46 - 3:28	Introducció	Introducció	Moderador	2 minuts 43 segons	-	-	-
3:29 - 4:39			Gisela Stuart	1 minut 10 segons	Baixa	No	-
4:52 - 4:59			Moderador	7 segons	-	-	-
5:06 - 6:15			Sadiq Khan	1 minut 9 segons	Baixa	No	-
6:23 - 7:03			Moderador	40 segons	-	-	-
7:04 - 8:31	Economia	Vídeo	-	1 minut 27 segons	-	-	-
8:32 - 8:39			Moderador	7 segons	-	-	-
8:40 - 8:57		Empreses	Públic	17 segons	-	-	-
9:00 - 10:08			Ruth Davidson	1 minut 8 segons	Baixa	No	-
10:21 - 11:58			Boris Johnson	1 minut 37 segons	Baixa	No	-

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Paper del públic	Grafisme
-	-	-	-	La realització ens mostra el moderador mentre fa la presentació inicial i mitjançant una steadycam ens va ensenyant cada un dels participants en el debat quan son presentats pel moderador.	Pla general escenari, pla mig moderador, travelling pla primeres files del públic, pla mig moderador, travelling amb pla mig dels participants pel costat del brexit en el debat, pla general del pavelló, travelling pla mig participants del remain, pla mig moderador,	Aplaudiments en l'inici de la intervenció del moderador i quan dona pas a la primera intervenció.	Es mostra en pantalla el hashtag per comentar l'esdeveniment a les xarxes i el link per veure el fact checking del debat a través de la web.
No	-	-	Flexible	Pla mig de la representant del remain mentre intervé, i plans més generals abans i després del seu discurs.	Travelling pla general quan va cap al faristol per parlar, pla mig, pla general molt obert escenari.	Aplaudiments al final de la intervenció.	Un càiron indica el nom i bàndol de la persona que parla.
-	-	-	-	La realització ens situa el moderador a l'escenari amb un pla general mentre introdueix el candidat del remain.	Pla general de l'escenari.	Aplaudiments quan el moderador presenta el següent protagonista	-
No	-	-	Flexible	La realització ens mostra durant tota la intervenció l'orador amb un pla mig.	Pla mig del polític que parla des del faristol	Aplaudiments quan acaba la intervenció	Un càiron indica el nom i bàndol de l'alcalde de Londres
-	-	El moderador, un cop finalitzades les intervencions inicials de cada bàndol, introdueix el primer segment del debat i dona pas al vídeo introductori del bloc.	-	Pla mig del moderador mentre explica com funcionarà el debat.	Pla mig del moderador	-	-
-	-	-	-	-	-	-	Vídeo animat amb dades, mapes i xifres sobre l'economia.
-	-	-	-	Pla general de l'escenari i part del públic mentre el moderador dona pas a la primera pregunta de l'audiència.	Pla general escenari	-	-
-	-	-	-	La realització ens ensenya en pantalla la persona del públic que fa la primera pregunta.	Pla mig membre del públic	L'encarregada de fer la primera pregunta als polítics del remain la fa una membre del públic assistent que dona suport al bàndol del leave.	-
Sí	Per tallar la intervenció quan superava el temps	-	Estricta	Realització amb molts canvis de plans, mostrant el bàndol contrari quan la oradora els menciona i intercal·lant plans generals de l'escenari fets amb travelling.	Pla mig oradora, pla més obert dels membres de l'altre bàndol mentre escolten, travelling pla general escenari, pla mig oradora, pla obert de l'altre bàndol quan hi fa referència,	Aplaudiments quan acaba la intervenció i mentre el moderador dona pas a l'altre bàndol.	Càiron de la política que respon la pregunta.
Sí	Intenta tallar la intervenció en repetides ocasions quan es comença a passar del temps permès	-	Estricta	La realització varia entre plans mitjos de l'orador amb plans generals de l'escenari des de diferents punts del recinte.	Plans mitjos orador, pla general amb moviment de l'escenari, pla general de l'escenari des de la perspectiva del públic.	Aplaudiments del públic durant la intervenció i al final d'aquesta.	Càiron amb nom i tendència política de l'orador que respon la pregunta.

Plans generals amb travelling que informativament no aporten contingut, però són atractius per al públic i oxigenen el debat

5 minuts d'especial tensió:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
41:32 - 41:46	Immigració	Immigració	Públic	14 segons	-	-	-
41:50 - 43:05			Boris Johnson	1 minut 15 segons	Mitja	No	Riures irònics en segon pla de Sadiq Khan, del bàndol contrari
43:16 - 44:23			Sadiq Khan	1 minut 7 segons	Alta	No	-
44:35 - 45:25			Gisela Stuart	50 segons	Alta	No	-
45:33 - 46:37			Frances O'Grady	1 minut 4 segons	Alta	No	-
46:49 - 47:46			Andrea Leadsom	57 segons	Alta	Sí	Per demanar que responguin a la pregunta feta
48:02 - 48:33			Andrea Leadsom	31 segons	Alta	No	-
48:38 - 49:23			Ruth Davidson	45 segons	Alta	Sí	Comentari en segon pla de Boris Johnson mentre encara dura la intervenció
49:28 - 50:23			Boris Johnson	55 segons	Alta	Sí	Saiq Khan per intervenir en una alusió directa
50:25 - 51:11			Sadiq Khan	46 segons	Alta	No	-

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Paper del públic	Grafisme
-	-	-	-		Pla mig preguntadora	Aplaudiments després de la pregunta	-
Sí	Retirar el torn de paraula per haver superat el temps	-	Estricte	La realització ens mostra el representant que parla amb diferents plans mitjos i generals i també el públic quan aplaudeix en un moment de la intervenció	Pla mig polític, pla general en moviment de l'escenari, pla del públic.	Aplaudiments durant la intervenció	Càiron amb nom, bàndol i afiliació política del representant que parla
No	-	-	Flexible	La realització alterna plans del polític que parla amb plans del públic quan aplaudeixen i dels polítics de l'altre bàndol quan l'orador s'hi dirigeix i en fa referència	Pla general escenari, pla mig polític, pla mig de persones del públic aplaudint, pla dels opositors	Aplaudiments i ovació en diferents moments de la intervenció	Càiron amb nom, bàndol i afiliació política del representant que parla
No	-	-	Flexible		Pla mig oradora i pla general del recinte	Aplaudiments en algun punt de la intervenció	Càiron amb nom, bàndol i afiliació política del representant que parla
No	-	No talla el tema, el moderador deixa que els dos bàndols intercanviïn arguments.	Estricte	La oradora fa una pregunta directa als membres de l'altre bàndol i la realització ho mostra. Pla mig del públic quan aplaudeixen i de l'oradora durant el gruix de la intervenció.	Pla mig oradora, pla mig públic pla general oposició	Aplaudiments del públic	Càiron amb nom, bàndol i afiliació política del representant que parla
Sí	Recordar que no han respos la pregunta	-	Estricte	La realització ens mostra el polític que parla i ho alterna amb plans generals de l'escenari i del públic quan aplaudeixen	Pla mig oradora, pla general pavelló, pla mig públic.	Aplaudiments	Càiron amb nom, bàndol i afiliació política del representant que parla
Sí	Per límit de temps	-	Estricte	La realització es centra en la representant que té la paraula	Pla mig oradora	Aplaudiments	Càiron amb nom, bàndol i afiliació política del representant que parla
No	-	-	Flexible		Pla mig oradora	Aplaudiments	Càiron amb nom, bàndol i afiliació política del representant que parla
Sí	Per donar la paraula a l'altre bàndol polític del debat	-	Estricte	La intervenció és un atac directe a un altre polític present i per això la realització va intercalant plans dels dos bàndols del debat	Pla mig polític, pla obert dels contraris	Aplaudiments	-
Sí	Donar el torn de paraula a l'altre bàndol perquè responguin	-	Estricte		Pla mig orador, pla mig Boris Johnson quan l'esmenta directament, plans del públic,	Aplaudiments	-

5 minuts finals:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
1:40:00 - 1:40:12	Conclusió	Discursos finals	Moderador	12 segons	-	-	-
1:40:20 - 1:41:36			Ruth Davidson	1 minut 16 segons	Baixa	No	-
1:41:55 - 1:43:14			Boris Johnson	1 minut 19 segons	Mitja	No	-
1:43:39 - 1:44:31			Moderador	52 segons	-	-	-

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Paper del públic	Grafisme
-	-	-	-		Pla mig moderador	Aplaudiments	-
No	-	-	Flexible	La realització es centra en els polítics escollits per cada un dels bàndols per fer el discurs final de cloenda. Intercal·len plans mitjos del polític que parla amb plans més generals de l'escenari.	Plans mitjos de la política que parla, pla general en moviment de l'escenari i pla mig política.	Aplaudiments al final del discurs de tancament	Càiron amb el nom de la representant que parla
No	-	-	Flexible		Pla mig Boris Johnson, plans en moviment més oberts de l'escenari	Aplaudiments del públic durant i al final del discurs	Càiron amb el nom de qui parla
-	-	El moderador finalitza el debat un cop els dos bàndols polítics han fet els discursos finals de cloenda.	-	La realització ens mostra el moderador i plans generals en moviment de tot el pavelló ple de públic.	Plans mitjos moderador i plans generals pavelló.	Aplaudiments	-

Taula d'anàlisi nº 6

Debat eleccions presidencials França 2017

Primers 5 minuts del debat:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
1:56 - 2:54	Introducció	Introducció	Moderadors	58 segons	-	-	-
2:55 - 4:58		Cursa electoral	Marine Le Pen	2 minuts 3 segons	Mitja	No	-
5:02 - 7:22			Emmanuel Macron	2 minuts 20 segons	Mitja	Sí	Contradir alguna cosa que ha dit el candidat

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Grafisme
-	-	-	-		Pla mig dels dos moderadors, plans mitjos de cada candidat, pla més obert del plató, pla amb grúa del plató.	Càiron amb els noms i càrrecs dels dos moderadors i també càirons amb les plataformes per on es podia seguir el debat
No	-	-	Flexible	Per primera vegada s'utilitza un 'pla de coupe', un pla del candidat que no parla on es mostra la seva cara quan escolta. Marine Le Pen comença el debat atacant l'altre candidat i per això ja des del principi s'alternen plans de Le Pen amb plans de Macron.	Pla general escenari amb grua, pla mig Le Pen, pantalla dividida amb els dos candidats, pla més obert de la taula amb els dos candidats i els dos moderadors.	No hi ha elements de grafisme perquè les pantalles amb el temps de cada candidat en fa la funció.
No	-	Després de la intervenció inicial dels candidats els moderadors canvien el tema per parlar concretament del treball.	Flexible		Pla general escenari, pla mig Macron, pantalla dividida, pla frontal dels moderadors, pla obert taula, pla mig le pen.	-

No hi ha públic a l'estudi.

5 minuts d'especial tensió:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
59:17 - 1:00:14	Seguretat	Terrorisme	Marine Le Pen	57 segons	Alta	Sí	Per incidir en el que esta dient Le Pen
1:00:14 - 1:00:51			Emmanuel Macron	37 segons	Alta	Sí	Per contradir el que diu el candidat.
1:00:52 - 1:01:46			Marine Le Pen i Emmanuel Macron	54 segons	Alta	Sí	Interrupcions contínues dels dos candidats, que parlen un a sobre l'altre i no deixen acabar els arguments
1:01:47 - 1:06:13			Marine Le Pen	4 minuts 26 segons	Alta	No	-
1:06:15 - 1:10:12			Emmanuel Macron	3 minuts 57 segons	Alta	Sí	Afegeix comentaris durant la intervenció de Macron i vol rebatre, però els moderadors intervenen per deixar que Macron acabi. Finalment la itnervenció de Macron esdevé un debat directe i diàleg entre els dos candidats.

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Grafisme
No	-	-	Flexible	Quan els dos candidats s'interrompen o parlen alhora la realització ens mostra els dos amb pantalla dividida	Pla mig, pantalla dividida, pla mig Macron quan interromp.	-
Sí	Intenta incidir per ordenar el debat i perquè els dos candidats es deixin parlar	No tallen el tema, deixen que els dos candidats intercanviïn arguments.	-		Pla mig, pantalla dividida, pla mig Macron, pla mig Le Pen	-
Sí	Intenten ordenar el debat	-	Flexible	En les intervencions on els dos candidats intervenen alhora la realització mostra els dos candidats amb pantalla dividida i va alternant plans mitjos dels dos.	Pla mig Le Pen, pla mig Macron, pantalla dividida, pla obert de tota la taula, pla amb grua del plató	-
Sí	Intervenien per donar el torn de paraula a Macron perquè pugui contestar	-	Flexible		Pla amb moviment de l'escenari, pla frontal de la taula, pla mig Le Pen.	-
Sí	Intervenien perquè Le Pen respecti el torn de paraula de Macron	-	Flexible		Pla mig Macron, pla en moviment de l'escenari, pla frontal de la taula, pantalla dividida.	-

5 minuts finals:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
2:31:14 - 2:33:08	Conclusió	Conclusió	Marine Le Pen	1 minut 56 segons	Mitja	No	-
2:33:10 - 2:35:06			Emmanuel Macron	1 minut 54 segons	Mitja	No	-
2:35:07 - 2:35:35			Emmanuel Macron	28 segons	Alta	-	-

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Grafisme
Sí	Senyalar que s'ha acabat el temps de la intervenció de Le Pen	-	Estricte	Durant les intervencions finals la realització es limita a mostrar el candidat que parla.	Pla mig Le Pen	-
Sí	Marcar el final del temps	-	Estricte		Pla mig Macron	-
Sí	Quan els moderadors estan acomiadant el debat Macron llança un últim atac a Marine Le Pen. Els dos moderadors reaccionen per evitar que es torni a obrir l'intercanvi de cops entre els dos candidats.	Els moderadors eviten que continuï el debat tot i l'alt nivell de tensió entre els dos candidats.	Estricte		Pla mig dels candidats, pla mig dels moderadors, pla obert de la taula i el plató.	-

Taula d'anàlisi nº 7 Eleccions al Congreso de los Diputados juny 2016

Primers 5 minuts del debat:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
0:00 - 02:40	Introducció, explicació del funcionament del debat i primera pregunta	Repetició d'eleccions	Moderadors	2 minuts 40 segons	-	-	-
2:41 - 2:56	Pactes electorals	Repetició d'eleccions	Pablo Iglesias	15 segons	Baixa	No	-
2:57 - 3:07			Albert Rivera	10 segons	Baixa	No	.
3:09 - 3:24			Pedro Sánchez	15 segons	Baixa	No	-
3:26 - 3:36			Mariano Rajoy	10 segons	Baixa	No	-
3:37 - 4:03	Economia i ocupació	Atur	Moderadors	26 segons	-	-	-
4:04 - 5:50			Albert Rivera	1 minut 46 segons	Baixa	No	-
5:58 - 7:22			Pablo Iglesias	1 minut 24 segons	Baixa	No	-

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Grafisme
-	-	-	-	Durant la introducció intervenen els tres moderadors i es presenten els quatre candidats. Per això la realització fa molts canvis de plans per mostrar el protagonista però alhora situar els espectadors en el plató.	Pla obert dels tres moderadors, pla mig de cada un dels moderadors quan parlen, pla mig de cada candidat quan és presentat pels moderadors, pla general dels quatre candidats a l'escenari amb moviment, pla general escenari.	Càions amb els noms dels moderadors.
No interromp el torn de paraula perquè el candidat no supera el temps otorgat.	-	-	-	En les intervencions inicials de cada candidat la realització es limita a mostrar-nos un pla mig del candidat que parla	Pla mig Iglesias.	Càion amb el nom del candidat.
No interromp perquè el candidat es ceneix al temps donat.	-	-	-		Pla mig Albert Rivera	Càion amb el nom del candidat.
No interromp perquè el candidat es ceneix al temps donat.	-	-	-		Pla mig Pedro Sánchez	Càion amb el nom del candidat.
Els moderadors no intervenen perquè el candidat es limita al temps donat	-	-	-		Pla mig Rajoy i pla general escenari	Càion amb el nom del candidat.
-	-	-	-		Pla mig moderadora que parla	-
No	-	-	-	La realització ens mostra Rivera amb un pla mig durant tota la seva intervenció però hi intercala plans generals en moviment del plató.	Pla mig Rivera, pla general amb grua del plató, pla obert en moviment dels candidats.	-
No	-	-	Els moderadors no tallen la intervenció perquè el candidat es limita al temps donat.	La realització ens ofereix un pla d'Iglesias més obert que inclou el faristol quan llegeix un conjunt de dades que té apuntades.	Pla mig iglesias, pla mig més obert d'iglesias on es veu el faristol, pla general aeri del plató,	-

No hi ha públic a l'estudi on es celebra el debat.

5 minuts d'especial tensió:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
1:24:08 - 1:24:50	Regeneració democràtica	Corrupció	Mariano Rajoy	42 segons	Alta	Sí	Pedro Sánchez i Rivera fan comentaris a la intervenció de Rajoy en segon pla.
1:24:51 - 1:25:38			Mariano Rajoy i Albert Rivera	47 segons	Alta	Sí	Rajoy i Rivera s'interrompen continuament i parlen alhora en un intercanvi d'arguments i retrets continu entre els dos.
1:25:39 - 1:26:13			Albert Rivera	44 segons	Alta	No	Rajoy, ja en el final de la intervenció de Rivera, intenta contraargumentar, però espera que l'altre candidat acabi.
1:26:13 - 1:27:54			Mariano Rajoy i Albert Rivera	41 segons	Alta	Sí	Rajoy i Rivera parlen alhora, els altres dos candidats no intervenen.
1:27:54 - 1:28:09			Moderadors	15 segons	Mitja	-	-

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Grafisme
No	-		Flexible	Pla mig Rajoy i la realització canvia a plans més oberts quan altres candidats intervenen per sota de Rajoy.	Pla mig Rajoy, pla obert plató, pantalla dividida Rajoy i Rivera,	-
No	-		Flexible	Pantalla dividida dels dos candidats que estan debatent directament.	Pantalla dividida Rajoy i Rivera	-
Sí	Li assenyalen que se li ha acabat el temps d'interven	Els moderadors deixen que els candidats debatin i no tallen la discussió.	Flexible	Pantalla dividida mostrant Rivera quan parla i Rajoy que escolta durant gairebé tota la intervenció. Al final pla general del plató.	Pantalla dividida Rajoy i Rivera i pla general del plató.	-
Sí	Per ordenar el debat	Al final els moderadors tallen la discussió entre els dos candidats per recordar que és un debat a quatre i per incloure els altres dos candidats a la discussió.	Flexible	La realització manté la pantalla dividida durant l'intercanvi directe de retrets entre els dos candidats. Quan Rivera ensenya un element visual a càmera passen a pla mig.	Pla mig Rajoy, pantalla dividida dels dos candidats, pla mig Rivera quan ensenya un element visual a la càmera, pla obert plató.	-
-	-	Els moderadors no canvien el tema però inclouen els altres candidats al debat. Donen la paraula a Pedro Sánchez i la moderadora suggereix que incloguin Catalunya en el tema de conversa.	-		Pla mig obert dels tres moderadors, pla mig moderadora que parla.	-

Durant gairebé un minut i mig hi ha en pantalla una pla de la cara de Rajoy mentre escolta la intervenció de Rivera. Dificultat dels moderadors per aturar la discussió entre els dos candidats.

5 minuts finals:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
2:13:34 - 2:14:03	Tancament	Intervencions finals	Pablo Iglesias	29 segons	Baixa	No	-
2:14:07 - 2:15:07			Albert Rivera	1 minut	Baixa	No	-
2:15:09 - 2:16:10			Mariano Rajoy	1 minut 1 segon	Baixa	No	-
2:16:13 - 2:17:13			Pedro Sánchez	1 minut	Baixa	No	-
2:17:14 - 2:17:40	Comiat		Moderadors	26 segons	Baixa	-	-

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Grafisme
No	-	Els moderadors no tallen les intervencions finals si els candidats es ceneixen al temps donat.	-	La realització es centra en Iglesias durant la seva intervenció final.	Pla mig d'Iglesias que es va tancant mentre intervé	-
No	-	-	-	La realització es centra en Albert Rivera durant la seva intervenció final.	Pla mig d'Albert Rivera que es va tancant lentament fins a ser un primer pla de la seva cara.	-
No	-	-	-	La realització es centra en Mariano Rajoy durant la seva intervenció final.	Pla mig de Rajoy que es va tancant progressivament fins a un pla curt.	-
No	-	-	-	La realització es centra en Sánchez durant la seva intervenció final.	Pla mig de Sánchez que acaba sent un primer pla de la seva cara.	-
-	-	-	-		Pla mig obert dels tres moderadors.	-

Taula d'anàlisi nº 8

Eleccions al Parlament de Catalunya 2015

Primers 5 minuts del debat:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
0:00 - 4:55	Introducció	Funcionament del debat, sintonia i vídeo d'obertura i presentació dels candidats	Moderadora	4 minuts 55 segons	-	-	-
4:56 - 5:54		Presentació primera part del debat i primera pregunta	Moderadora	58 segons	-	-	-
5:55 - 6:47	Preguntes	Polítiques socials i retallades del govern anterior	Raül Romeva	53 segons	Baixa	No	-
6:47 - 7:05		Formula la segona pregunta	Moderadora	18 segons	-	-	-
7:06 - 7:34		Independència	Miquel Iceta	28 segons	Baixa	No	-

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Grafisme
-	-	-	-	La moderadora fa una intervenció molt llarga explicant el funcionament del debat i presentant els candidats. Per això la realització canvia constantment de plans.	Pla mig obert de la moderadora amb els candidats en fosc a darrere, pla mig més tancat de la moderadora ja al faristol, pla mig de cada candidat quan se'l presenta, pla general en moviment del plató.	No hi ha rètols de contingut.
-	-	-	-	La realització es centra en la moderadora quan fa la primera pregunta del debat.	Pla mig moderadora, pla mig Albiol, pla general en moviment del plató, pla mig Baños, pla amb grúa del plató.	-
No	-	No talla perquè el candidat es limita al temps donat.	-	La realització es centra en el candidat que respon la pregunta. No distreu els espectadors amb altres plans durant al resposta.	Pla mig del candidat durant tota la intervenció	Càiron amb el nom i candidatura del polític que parla.
-	-	-	-	La realització ens mostra el candidat a qui es dirigeix la pregunta i la moderadora mentre la formula.	Pla mig del candidat a qui va dirigida la pregunta, pla mig moderadora.	-
No	-	La moderadora no intervé perquè el candidat és breu en la seva resposta.	-		Pla mig del candidat que respòn a la pregunta.	Càiron amb el nom i candidatura del polític que parla.

No hi ha públic a l'estudi. El debat es celebra en un plató de televisió tancat.

No hi ha rètols de contingut en l'inici del debat, només els càirons quan s'introdueix a cada candidat, però els candidats tenen a darrere seu pantalles amb elements gràfics durant tot el debat.

5 minuts d'especial tensió:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
50:53 - 51:31	Relacions Catalunya-Espanya	Diàleg amb Espanya	Antonio Baños	38 segons	Mitja	Sí	Iceta intervé per puntualitzar una intervenció de Baños,
51:32 - 51:47			Miquel Iceta i Antonio Baños	15 segons	Alta	Sí	
51:47 - 52:41			Antonio Baños	54 segons	Alta	Sí	Iceta intervé per debatre les afirmacions de Baños
52:42 - 53:23			Miquel Iceta	41 segons	Alta	Sí	Antonio Baños interromp en diverses ocasions per opinar sobre el que diu Iceta
53:24 - 53:33			Antonio Baños	9 segons	Alta	Sí	Interrupcions contínues entre els dos candidats i debat entre els dos. Altres candidats fan tímids intents d'intervenir, però no poden.
53:33 - 54:32			Miquel Iceta i Antonio Baños	59 segons	Alta	Sí	Parlen els dos alhora i intercanvien arguments constantment

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Grafisme
No	-	-	-	Quan baños interpel·la a Iceta la realització ens mostra amb un pla l'esquena de Baños i Iceta de cara en un segon pla.	Pla mig Baños, pla mig Arrimadas, pla obert amb Baños d'esquena i Iceta de cara, pla mig Iceta	-
No	-	-	-	No es fa ús de la pantalla dividida. Per tant, canvis constants de plans entre Miquel Iceta i Antonio baños	Pla mig Iceta i pla mig Baños	-
Sí	Intervé per donar el torn de paraula a Iceta	La moderadora deixa que els dos candidats debatin	Estricta		Pla mig Iceta i pla mig Baños	-
No	-	-	Flexible		Pla mig Iceta i pla mig Baños	-
No	-	-	Flexible		Pla mig Iceta i pla mig Baños	-
Sí	Intenta ordenar i reconduir el debat	La moderadora dona la paraula a Raül Romeva per reconduir el debat cap a un altre tema	Flexible		Pla mig Iceta i pla mig Baños, pla general plató.	-

5 minuts finals:

Minut	Temàtica del bloc del debat	Tema de la intervenció	Orador (quin candidat parla, o el moderador)	Durada intervenció	Crispació del debat (alta/mitja/baixa)	Interromp l'altre candidat?	Motiu de la interrupció
1:44:44 - 1:46:03	Independència de Catalunya	Desobediència	Xavier García Albiol	1 minut 19 segons	Mitja	Sí	En l'inici de la intervenció del candidat interrompen fins a 4 dels candidats i no s'entén el que diuen.
1:46:04 - 1:47:10			Raül Romeva	1 minut 6 segons	Alta	Sí	Albiol interromp i s'obre un debat entre els dos.
1:47:14 - 1:48:13			Ramón Espadaler	59 segons	Mitja	Sí	Interrompen varis candidats però no s'entén el que diuen.
1:48:14 - 1:48:47			Miquel Iceta	33 segons	Baixa	No	-

Interromp el moderador?	Motiu	Quan talla el tema el moderador?	Control del temps flexible o estricte?	Realització	Pla/ns utilitzats	Grafisme
Sí	Intervé al final per donar el torn de paraula a Romeva	-	Estricte perquè s'acaba el temps de les intervencions		Pla mig García Albiol, pla mig Arrimadas, pla obert amb diferents candidats en pantalla, pla mig Romeva, pla més obert amb Albiol i Romeva.	-
Sí	Fa una pregunta a Albiol perquè puntualitzi una resposta que ha donat.	Dóna el torn de paraula a un tercer candidat quan Romeva i Albiol han acabat de discutir.	Estricte	La realització canvia constantment de plans perquè en el tram final hi ha moltes al·lusions a altres candidats.	Pla mig Romeva, pla mig Albiol, pla mig Albiol d'esquena i Romeva de cara, pla mig moderadora, pla general plató, pla de Romeva i Albiol d'esquena i la moderadora de cara, pla mig Iceta.	-
Sí	Demana ordre perquè estaven intervenint tots alhora.	-	Estricte perquè s'acaba el temps de les intervencions. La moderadora no deixa fer intervencions llargues	Molts canvis de plans perquè hi ha al·lusions i interrupcions constantment	Pla mig Espadaler, pla mig moderadora, pla general plató en moviment, pla mig Espadaler d'esquena i Romeva de cara en segon pla, pla mig Baños, pla mig Espadaler i Baños.	-
No	-	-	La moderadora deixa acabar la intervenció sense interrompre perquè el candidat és breu.		Pla general plató en moviment, pla mig Iceta, pla mig Baños, pla mig Romeva.	-